William Voltz

# ZOTROČENÝ OBR

*Přeložil František Fabián*

l.

Můj Bože, pomyslel si Reginald Bull, je to za námi! S pocitem ulehčení se svezl do křesla. Ruce se mu ještě třásly, napětí v posledních hodinách bylo veliké,

Bitva skončila.

Sto čtrnáct Dolanů, kteří boj přečkali, bylo na ústupu.

. Bully zíral na obrazovku, jako by nechápal, jak mohlo lidstvo tuto bitvu přežít. Věděl, že se to stalo jenom proto, že

Strážci času udělali strategickou chybu. Kdyby byli jejich Dolanové vnikli do Solárního systému ze všech stran najednou, nebylo by je sedmdesát devět pozemských bojových křižníků zastavilo. Vědomi si své početní převahy, zaútočili Strážci času v jediném šiku.

Vedle Bullyho se ve velitelském křesle pohnul plukovník Don Redhorse. Bully si uvědomil, že muži, kteří nemají buněčný aktivátor, musejí být daleko víc

unaveni po přestálé námaze a pocítil k nim neskonalou úctu a obdiv, Redhorse, černovlasý Čejen, seděl zhrouceně v křesle, ale usmíval se. „Odrazili jsme je," řekl klidně.

Reginald Bull rozvážně přikývl. Nerad sděloval své myšlenky. Navíc byl přesvědčený, že se Strážci času vrátí. Podruhé stejnou chybu neudělají. Druhý takový útok bude znamenat konec Solárního impéria.

Zdálo se, že Dona Redhorse napadají stejné myšlenky.

„Jenom doufám, že se Strážci času nevrátí ještě s posilou," podotkl.

„S tím musíme počítat. Všechno bude záviset na tom, kolik lodí dokážeme do ty doby vyzbrojit Waringerovejma přístrojema," odpověděl Bully.

„V hyperprostoru jsou desetitisíce Strážců času. Kdyby na nás zaútočili všichni, nepomůžou nám ani Waringerovy přístroje," připomínal Redhorse.

Bully se podíval na obrazovku. Jednotky solární flotily se začaly formovat. WYOMING, na němž se teď Reginald Bull nacházel, operoval na okraji Solárního systému.

„Teď už si dovedu představit, jak bylo mým předkům, když odráželi přesilu bledých tváří," smál se Redhorse.

„A nakonec stejně prohráli," ozval se Heiko Anrath, který seděl za

Redhorsem a až do této chvíle mlčel.
„Ano, ale jak vidíš, já jsem živoucí důkaz, že moji předkové přece jenom našli
způsob, jak přežít/' zasmušile řekl Redhorse.
Však by i lidstvo našlo nějakej způsob přežití, kdyby podlehlo zničujícímu nájezdu protivníka, pomyslel si Bull. Perryho velký impérium by sice bylo nadranc, malý kolonie lidí by však přežily a snad by se lidé za několik tisíciletí znovu zmocnili celé galaxie. Ale srovnání s Indiánama? Kolik bylo kmenů, který úplně vyhynuly a jejichž jméno si ni nikdo ani nepamatuje?
Bully se zvedl a narovnal se. Kadet, který měl na můstku službu, jim přinesl kávu. Ani ve chvíli největšího nebezpečí se člověk svých zvyků nevzdává.
„Co bude teď?" zeptal se Heiko.
„Počkáme na zprávu ze Země. Jsem si jistej, že Harl Defin,Tako Kakuta a Jumpy přemůžou Strážce času, který tam přistanou," odpověděl Bully.
„Škoda, že nemůžeme použít mutanty, co jsou na CRESTUIV," litoval psycholog major Santanjon.
Bull se zachmuřil. Nerad vzpomínal na svého ztraceného přítele. Den ode dne byla jeho naděje na opětné setkání s Perrym Rhodanem menší.
„Rhodan potřebuje mutanty jistě stejně nutně, jako my," řekl Heiko Anrath.
Bully přikývl. Anrath v poslední době mnohokrát dokázal, že se na roli Prvního administrátora hodí. Chyběl mu jen Rhodanův šarm a osobitost.
Bylo nutné lidstvo chránit před pravdou o Rhodanově osudu. Kdyby se lidé dozvěděli, že
První administrátor zmizel, neměli by dost síly ubránit se Strážcům času. Důvěra v Rhodanovy schopnosti byla nekonečná.
Bullyho myšlenky přerušil interkom.
„Hlásí se transmiter!" ozvalo se z vysílačky.
„Kdo chce vstoupit na palubu?" zeptal se Bully.
'„Tako Kakuta, pane," zněla odpověď.
Bully vrhl rychlý pohled na Redhorse. Co má výprava mutanta na loď znamenat? Jaké novinky Japonec přináší?
„Přepněte transmiter na příjem a pusťte Kakutu na palubu," nařídil Bully.
WYOMING byl v současné době vlajkovou lodí flotily a byl vybaven palubním transmiterem.
„Válka na Zemi je už pravděpodobně u konce. Proto se asi Kakuta vrací," uvažoval nahlas Heiko.
;„Doufám, že máte pravdu," bručel Bully.
O chvíli později už vstoupil na můstek .malý Japonec. Byl nenápadný, ale jeho paraschopnosti byly úžasné.
Kakuta nevypadal vyčerpaně. Když vstoupil, usmíval se,
„Pojďte dál, Tako," zdravil ho hlasitě Bully. „Doufám, že váš smích je

dobré znamení."
„Úsměv Asijce nikdy nic neznamená," filozofoval Kakuta. „Tentokrát ale máte pravdu. Harl Defin všechny Strážce Času, až na jednoho, přemohl. S tím posledním teď právě bojuje, ale nepochybuji, že to dobře dopadne."
Bully si oddechl. Byla to už druhá dobrá zpráva. Strážci času utrpěli zdrcující porážku nejenom ve vesmíru, ale i na Zemi.
„Harla Defina náležitě oslavíme," sliboval Bully.
Tako Kakuta zavrtěl hlavou, „Raději to nedělejte, ten mrňous by byl moc namyšlený. Už teď se považuje za zachránce vesmíru.
Členové týmu Thundrbolt jsou jím nadšeni, chtějí mu na Zemi postavit pomník."
Tako Kakuta předal Reginaldu Bullovi tři magnetofonové cívky. „Jsou na nich záznamy o průběhu boje na Zemi. Namluvil je poručík Cool Aracan z týmu Thundrbolt. Snad to bude objektivní,"
Bully předal cívky kadetovi, aby je odnesl do rozhlasové centrály WYOMINGU. Než mohl pokračovat v rozhovoru s Kakutou, ozvala se vysílačka z lehkého křižníku TOSSA DE MAŘ, který sledoval prchající Dolany jako pozorovatel. Na obrazovce se objevil unavený obličej kapitána křižníku, majora Dessalina.
„Mám důležitou zprávu, pane!"
„Vynechte formality, jděte rovnou k věci, majore," řekl Bully.
„Jeden z prchajících Dolanů se chová nějak divně, pane," hlásil Dessalin stísněně.
„Co myslíte tím „divně"?
„Odpoutal se od svazu a jeho let je nepravidelný, on prosté vrávorá."
„Pozorujte ho dál, majore. My dorazíme."
Bully se otočil ke Camaronu Olekovi. „Vy jste náš největší expert na Dolany, co si o tom myslíte?"
Olek byl jako jediný z Pozemšťanů delší dobu na palubě jednoho Dolana. Nedalo se říct, že tam žil, protože tam existovalo jenom jeho vědomí. V této podobě sloužil jednomu ze Strážců času, Tro Khonovi, jako vykonavatel. Jeho úloha byla udržování správného kursu. Camaron byl známý jako navigační génius a na palubě Dolana získal neuvěřitelný cit pro koordinaci letu.
Bully si odkašlal. „Vím, že na tu dobu nerad vzpomínáte, ale teď potřebujem co nejvíc informací o našem protivníkovi."
„Pochopitelně, pane," Odpověděl Olek. „Pokud se takhle Dolan motá, musí to znamenat jenom jedno: musel mu vypadnout vykonavatel. Vykonavatelé jsou labilní, snadno dochází k takové poruše."
„Vám se to nezdá neobvyklý?"
„Neobvyklé snad, ale ne nemožné," odpověděl Camaron Olek.

„No dobře, tak se na toho zvláštního Dolana mrknem pěkně zblízka." Bully dal znamení Donu Redhorsovi.
Ten stiskl několik kontrolek a po chvíli loď zrychlila a zamířila za svazem prchajících Dolanů.
Na panoramatické obrazovce byl Dolan dobře vidět. Jeho letová dráha byla skutečně nepravidelná a trvale se vzdalovala od ostatních letadel.
„Tak, teď to vidíte na vlastní oči," řekl tiše Bully Camaronu Olekovi.
„Hm," prohodil Olek. Bylo o něm známo, zeje individualista, který se jen těžko přizpůsobuje. Zdálo se, že žije ve vlastním světě, kam jiní nemají přístup.
„Musí to být ten vykonavatel," .řekl Olek po chvíli. „Pilot ho zřejmě nemůže ovládat."
Najednou uviděli, jak ochranný štít okolo Dolana pohasl.
„Podívejte," křičel HeikoAnrath, „někdo na palubě vypnul štít."
„Mohl to také způsobit vykonavatel?" zeptal se Bully.
„Za normálních okolností ne. Štít se ovládá z centrály," odpověděl Olek.
„Tak ho musel vypnout sám Strážce času," uvažoval Tako Kakuta.
„Nebo ho k tomu někdo přinutil," uvažoval Bully.
„Já to nechápu," přiznal bezradně Camaron Olek.
Za chvíli bylo vidět, jak se ochranný štít kolem letounu znovu objevil. Bully se poškrábal rozpačité na hlavě, byl by rád věděl, co to znamená. Ani Olek to nechápal.
Asi půl hodiny Dolana sledovali. Za tu dobu se štít několikrát ztratil a znovu obnovil.
„To by mě zajímalo, co se tam děje," uvažoval Bully.
t Tako Kakuta postoupil dopředu: „Mám tam skočit a podívat se ?" c „Ne, bylo by to moc nebezpečné," .zakázal mu akci Bully. Byl by rád dal k tomu své svolení, ale nechtěl zbytečně riskovat Japoncův Život.
Ohlásila se vysílačka WYOMINGU. „Zachytili jsme zkomolené zprávy pozemské letecké flotily, pane!" oznamoval hlasatel.
„Asi to bude z nějaký vzdálený lodi," řekl Bully.
„Ne, pane, ozývá se to určitě z Dolana před námi."
„Co?" zařvali najednou Redhorse 'a Anrath.
Bully pochyboval. „Nemůžete se mýlit, Sparksi?"
„Nejsem žádný začátečník, pane," odpověděl radiotelegrafista uraženě.
Nikdo nechápal, jak by mohl Dolan vysílat v kódu solární flotily.
„Vypadá to na léčku, pane," varovně pronesl major Santanjon.
Reginald Bull se znovu zeptal telegrafisty: „Je těm zprávám opravdu rozumět?"
„Ne, pane, jsou to jenom náhodně seřazené symboly. Nevím, jestli je to vůbec nějaká zpráva."

Chvíli bylo ticho. Byla to hádanka, nejdřív to Dolanovo divné chování a teď tohle. Byl to některý vykonavatel, který se chtěl s nimi spojit a pokusit se osvobodit, nebo se s nimi zkoušel spojit sám Strážce času?
„Podívejte se, pane," ukázal Redhorse na obrazovku. Bully tam uviděl, jak se od hlavního svazu Dolanů oddělilo asi padesát letounů a zamířilo směrem k osamělému Dolanů před nimi.
„Chtějí vrátit ztraceného syna do stáda," domníval se Heiko Anrath.
„Protože nám ho nechtěj přenechat, tak asi sami neví, co se tam děje," hlasitě rozvažoval Bully.
„Co teď? Proti padesáti Dolanům nemáme šanci, pane," upozornil Redhorse.
„Já vím, já vím," mumlal Bully. Nemohl se hned rozhodnout, chtěl podezřelého Dolana dál pozorovat, což by mohlo vést k nové bitvě. Tohle riziko ale musel přijmout. Chopil se vysílačky: „Hlášení pro lodě, které mají transformační děla. Potřebujeme ochranu pro WYOMING a pro Dolana, který vybočil z nepřátelských řad."
„Považujete, pane, za vhodné soustředit lodě v tomto sektoru?" zeptal se Redhorse.
Bully opatrnou kritiku přijal. „V každém případě je nutný nás ochránit."
Dolanové se rychle blížili. Mezi nimi a osamělým letounem stál jen WYOMING. Dorazí včas křižníky se speciální výzbrojí?
„Vysílačky všech Dolanů mlčí, pane!" hlásil radiotelegrafista.
Z obrazovky se nedalo poznat, co chce
osamělý Dolan dál dělat. Jeho let byl stále stejně kolísavý.
Objevily se první' dva bojové křižníky. Dolanové svůj let nezměnili.
„Bude se bojovat," prorokoval Heiko Anrath.
„Kdyby se objevily všechny naše křižníky včas, nemuselo by k bitvě dojít. Strážci času už vědí, co naše zbraně umějí a nebudou chtít bojovat proti přesile," namítal Bully.
Rychle za sebou se objevovaly další válečné křižníky a za chvíli stála mezi blížícími se Dolany a WYOMINGEM řada asi šedesáti vesmírných lodí.
„Nezastavili, letí dál, pane," křičel Redhorse.
Bully byl s kapitány lodí stále ve spojení. „Zahajte palbu!" poručil.
Salva Dolany ihned zastavila, ale zároveň začali Strážci času opětovat palbu. Bitva mezi solární flotilou a Dolany znovu vzplála. Bylo vidět, že Strážci času chtějí ztraceného Dolana získat zpět za každou cenu.
„Pospěšme si, pane. Máme čas se teď k tomu Dolanovi dostat," vyzýval Camaron Olek. Takovou výzvu Bully od Camarona nečekal. Jaký by to mělo smysl dostat se do jeho blízkosti?
„Máte nějaký podezření?" vyptával se.
„Teď už jsem si jistý, že na palubě Dolana žádný vykonavatel nezahynul. V

takovém případě by se Strážce času snažil co nejdřív vrátit mezi ostatní. Myslím,
že do téhle situace jsou Strážci Času sami zapleteni."
Bully se otočil k Redhorsovi. „Leťte dál za tím Dolanem." Další rozkaz byl pro střeleckou centrálu: „Připravit transformační děla ke střelbě."
Nechtěl se nechat překvapit. Podezření, že může jít o past, se nepotvrdilo. Strážci času by neposílali padesát Dolanů, aby zachránili nepoškozeného partnera. Trvalo ale stále nebezpečí, že osamělý Dolan bude bojovat, až se WYOMING přiblíží.
Na obrazovce bylo vidět, jak se Dolan přibližuje. Byl stále větší a větší. Jeho panoramatický štít se stále znovu hroutil.
„Nejlépe bude, když vyšleme malý člun s oddílem specialistů, aby v pravou chvíli na Dolanu přistáli," oznámil Bully.
„Promiňte, pane, myslím, že Kakuta a Olek mají nějaký jiný nápad," přerušil ho Redhorse.
Kakuta se usmíval. „Plukovník má pravdu, my s Olekem se hlásíme dobrovolně."
„Hlásíte se? Ale k čemu?" vybuchl Bully.
„Kakuta by se mnou mohl skočit přímo na palubu Dolana, pane," navrhl Olek.
Redhorse se vmísil opět do hovoru. „Budou pohyblivější. Kakuta může skočit zpět kdykoliv. Vojáci by při hrozícím nebezpečí nejdřív museli nastoupit na člun, a to by trvalo mnohem déle."
Bully sice nechtěl teleportéra vystavovat nebezpečí, ale byl už napůl přesvědčen.
„Já si také myslím, že malý člun by nebyl ten nejlepší způsob, jak se na Dolana dostat, pane," přidal se Olek.
Bully se s povzdechem vzdal.
„Tak si tedy oblečte bojový oděvy a nedělejte žádný hovadiny," svolil nakonec. „Plukovníku, kampak se ženete?"
Redhorse zůstal stát s rukama zkříženýma na prsou a vzhlížel svýma černýma očima nevinně na Bullyho.
„Jdu si pro svůj oděv, pane," vysvětloval.
„Hm, a nač ho potřebujete?" chtěl vědět Bully.
„Myslel jsem, že Kakuta může s sebou vzít bez obtíží dva muže."
„A vy si myslíte, že ten druhej muž budete vy?"
„Ano, pane," potvrdil klidně Redhorse.
„Co si vzpomínám, vždycky jste byl tvrdohlavej blázen, kterej se hrne do každýho nebezpečí," vyčetl mu Bully. „Alespoň jste mě mohl požádat o svolení."
„Pane, já jsem myslel, že mě k tomu vyzvete, abych ty dva doprovodil.

Moje zkušenosti jsou stejně rozsáhlé jako Olekovy."
Bully nevěřil svým uším. Redhorse, Kakuta i Olek se na něj vyčkávavě dívali.
„Tak jděte!" vzdal se Bully. „Ale dávejte si pozor na svůj skalp!"
2.
Tři muži v tmavozelených válečných kombinézách stáli před obrazovkou na velitelském můstku WYOMINGU.
Dolan před nimi letěl sníženou rychlostí a pro velkou loď, jako byl WYOMING, bylo snadné sledovat ho v odstupu asi čtyř set metrů.
Reginald Bull převzal kontrolu nad bojovými křižníky. Ve vzdálenosti několika tisíc kilometrů zuřil boj mezi padesáti Dolany a pozemskými loděmi.
„Jakmile se Dolanův ochranný štít zhroutí, skočíme," oznámil Tako Kakuta.
Redhorse si vzpomněl na starou moudrost. Když na něco netrpělivě Čekáte, tak se to obvykle nestane. Pokud budou mít smůlu, panoramatický štít se ani nehne a mutant se nebude moct přemístit.
„Nepřeju si, abyste se na palubě Dolana moc dlouho zdržovali. Pokud to půjde, zjistíte, co se tam děje a rychle se vrátíte. Kdyby to bylo nebezpečný, ihned se vrátíte!" nakazoval jim Bull.
Redhorse zatajoval smích. Bully se v poslední době pořád víc podobal Rhodanovi a snažil se své podřízené chránit před vším možným i nemožným nebezpečím.
„Lituji, že vás nemohu doprovázet," řekl Heiko Anrath.
„Mlčte!" obořil se na něj Bully nepřívětivě. „Kakuta může v nejlepším případě skočit se dvěma muži a vás budu potřebovat na jiné úkoly."
„Já vím," hlesl smířlivě Anrath. „Přesto bych se ale rád do Dolana podíval."
„Já jsem tady na palubě asi jedinej, komu se nechce riskovat krk," rozčiloval se Bully. Lháři! Pomyslel si. Však bys Kakutu taky rád doprovodil.
„Pozor, štít!" vykřikl v tom okamžiku Redhorse. Na obrazovce bylo vidět, jak se štít ztrácí. Než stačil Bully vydat nějaký rozkaz, Kakuta bleskurychle zareagoval. Jen lehký závan vzduchu připomněl, že za křeslem ještě před chvíli stáli tři muži.
Zhmotnili se v místnosti s klenutým stropem a stěnami, které vypadaly jako ze žlutého vosku. Rozlehlá tmavohnědá podlaha vypadala jako ztuhlá láva.
Odněkud sem zaznívál zvláštní zvuk. Zněl jako sténání velkého zraněného zvířete. Redhorse držel v ruce šokér připravený k výstřelu a rozhlížel se kolem sebe. Byli někde v Dolanově nitru.
„Jsme v blízkosti centrály," ozval se Olekův hlas.
„Jste si tím jistý?" vyptával se Redhorse.
„Byl jsem dost dlouho vykonavatelem..."
Šikmo před nimi se nacházel jakýsi nepravidelně tvarovaný průchod stěnou.

Kakuta ukázal na otvor. „Navrhuji, abychom se tady trochu porozhlédli."
Ve stejném okamžiku se v otvoru ukázaly čtyři velmi ošklivé bytosti. Postavou se podobaly lidem, ale tělo jim pokrýval šupinatý pancíř. Redhorse si všiml, že hlava jednoho z cizinců byla protažená do špičatého čumáku. Trčely z něho dva žluté zuby. Všechny čtyři příšery nesly zbraně s malým dostřelem. Kakuta zvedl svůj šokér.
„Ne!" vykřikl Redhorse vyděšeně."
Srazil Kakutovu zbraň hlavní k zemi.
„Můj tehdejší průvodce Zachery Parral poznal tyto tvory v hyperprostoru u Strážců času," vysvětloval chvatně Redhorse. „Zbraně, které mají, jsou dimotransmety. Jediný výstřel by nás přenesl do hyperprostoru, odkud bychom se už nedostali."
„Ty zbraně nemají spoušť!" upozornil Kakuta.
„Oni ji nepotřebují," vysvětloval Redhorse. „Každý dimotransmet má senzibilizátor, který zaznamená útok protivníka. Majitel zbraně se tedy nemusí rozhodovat, jestli bude střílet nebo ne. Protivník to rozhodne za něj."
„Plukovník má pravdu," potvrdil Olek. „Můžeme být rádi, že jsme ještě naživu. Když Tako Kakuta pozvedl zbraň, mohl to být náš konec."
„Neměl jsme v úmyslu střílet," vysvětloval mutant. „Chtěl jsem jenom ukázat, že nejsme bezmocní."
„Měli jsme prostě štěstí," oddychl si Redhorse.
Cizí bytosti mezitím Pozemšťany obklíčily.
„To je poprvé, co jsou na palubě Do•lana. Normálně tvoří posádku jenom Strážci času," řekl Camaron Olek.
„Mohlo by to mít nějakou spojitost s tím divným Dolanovým chováním?" uvažoval Kakuta. Na tuhle otázku nikdo neznal odpověď.
Jeden z cizinců mávl rukou směrem k otvoru ve stěně.
„Chtějí nás odvést," odhadoval Redhorse. „Navrhuji, abychom je následovali. Na boj máme ještě dost času."
„Doufám, že budeme představeni Strážci času a možná se i něco dozvíme," těšil se Kakuta. ; Dva strážní se ujali vedení, dva Šli za Pozemšťany. Za otvorem ve stěně byla tmavá místnost. Sténání teď bylo zřetelnější.
„Slyšíte to? Zní to strašně," zeptal se Kakuta zaraženě.
„Zdá se, že to jde z centrály. Co to může být?"
Chodba, kterou kráčeli, najednou končila. Redhorse věděl, že to v Dolanovi nic neznamená. Biosyntetická masa, ze které byl Dolan stvořen, byla měnlivá. Všude se mohly objevit nové otvory a jiné se zase nečekaně zavíraly. Pevný materiál se vyskytoval vzácně.
Jak Redhorse očekával, objevil se v chodbě nový otvor. Strážní jím prošli a ocitli se v okrouhlé místnosti, vybavené podivnými přístroji.

„To je vedlejší kabina centrály," vysvětlil Olek.
Redhorse se rozhlížel. Sténání bylo stále hlasitější. Čejen si byl jistý, že ho vydává nějaká živoucí bytost. Bylo možné, že to byl zraněný Strážce času. To by mohlo vysvětlit Dolanovo podivné kolísání. Obrátil se ke Kakutovi.
„Kdyby to bylo nebezpečné, skočíme do některé vedlejší místnosti," řekl. „Nemám chuť být proměněn v pětirozměrnou spirálu."
Strážní zůstali stát. Zdálo se, že naslouchají. Jejich Šikmé oči se upíraly na Pozemšťany.
„Čekají na rozkazy," rozpoznal Kakuta.
Redhorse cítil, jak v něm narůstá napětí. Ptal se sám sebe, co je asi v centrále čeká. Na palubě tohoto Dolana se dělo něco neobyčejného.
„Nemáme nějakou možnost spojit se s některým vykonavatelem?" zeptal se Camarona Oleka. Ten zamítavě kývl. „Odtud ne. Možná z centrály, ale jsem přesvědčený, že by nám to nedovolili."
Před Pozemšťany se ve stěně najednou objevil otvor. Ještě než vstoupili, viděl Redhorse, že v místnosti na podlaze se v bolestech svíjí obrovitý Strážce času. Z rozevřeného hrdla vydával hlasité steny. Byl v rudém bojovém obleku, jeho ruce se natahovaly po symbiontovi, kterého nosil na zádech; Vypadalo to, že se snaží ho odtrhnout.
Strážní zůstali stát a zřejmě nevěděli, co mají dělat.
Olek ukázal na obludu, ležící na zemi, která jejich přítomnost zjevně vůbec nevnímala.
„To je Tro Khon," řekl Camaron Olek.
„Co je to s nim? Je nemocný?" ptal se Redhorse zmateně.
Olek neodpověděl, jenom si dřepl a díval se na Strážce času. Redhorse a Kakuta se na sebe udiveně podívali.
„Ta věc na jeho zádech se hýbá," všiml si Kakuta. Redhorse se díval na bouli na Strážcově hřbetě, která lehce pulzovala.
Redhorse přistoupil ke klečícímu Olekovi a zeptal se: „Co si o tom myslíte?"
Nadporučík se velmi pomalu zvedal ze země, oči se mu leskly jako v horečce. „Musíme mu pomoct," vyrazil ze sebe úzkostně.
„Pomoct?" nevěřícně opakoval Redhorse. „Je to náš protivník. Napadl Zemi. Víte, co říkáte?"
Zdálo se, že Olek nechápe. „Podívejte se, jak trpí!"
Olekova reakce Redhorse nepřekvapila. Od chvíle, kdy vstoupili na palubu Dolana, bylo vidět, že se nadporučík octl ve víru vzpomínek na dobu svého zajetí. Redhorse se upřeně zadíval na Strážce času, který se bezmocně zmítal na zemi. Žádné zranění neviděl. Také jeho válečná kombinéza se zdála být v pořádku.
Strážní pořád stáli ve dveřích se zbraněmi připravenými k výstřelu.

Redhorse netušil, jaký úkol vlastně plní. Přivedli je snad sem, aby pomohli Tro Khonovi?
Tro Khon, skoro čtyři metry vysoký obr, se marně pokoušel postavit se na nohy, ale zase upadl a valil se směrem k Pozemšťanům. Ti museli uskočit, aby je nerozdrtil.
„Je nemocný," konstatoval Redhorse.
„Ne, to není pravda," protestoval Olek. „Bojuje proti té věci. co má na zádech," tvrdil.
„Proti svému symbiontovi?" nevěřícně se divil Redhorse. „Vždyť by se ho mohl snadno zbavit, kdyby chtěl."
V tom okamžiku Tro Khon zařval, oči mu vylézaly z důlků.
„Musíme něco udělat," rozhodně pronesl Olek.
Bolesti se trochu zmírnily, ale Tro Khon věděl, že jeho trýznitel znovu udeří, jakmile se pokusí s Pozemšťany promluvit. Jeho beznadějný boj ho přiváděl skoro k šílenství.
Původně považoval svého symbiontického partnera za hloupého a primitivního. Teď si uvědomil, že jeho vědomíbylo symbiontem ovládané. Marně se snažil svého vládce zbavit, aby se vymanil ze svého otroctví. I když symbiont už nedokázal svou oběť úplně ovládat, alespoň mu znemožnil cokoliv činit. I teď
mu bránil, aby se k Pozemšťanům alespoň přiblížil. Mučil ho bolestivými impulzy.
Tro Khonovo vědomí bylo rozpolcené. Na jedné straně mu říkalo, aby Pozemšťany ihned zabil, na druhé straně se chtěl zbavit mučitele a navázat s Pozemšťany kontakt. Tro Khon si byl vědom, že ho symbiont považuje za svůj nástroj, a to už dlouhou dobu. Když se z hypnotického stavu na chvíli probral, pochopil, že to nebyli Pozemšťané, kteří napadli Strážce času. Vždycky je měl za lháře a teď chápal, že to byl nespravedlivý boj. Snažil se pochopit všechny souvislosti.
Jak vlastně dlouho už na sobě měl svého symbiontického partnera? Odkud vlastně přišel? Určitě to nebyla samostatně myslící, inteligentní bytost. Spíš to byl kontrolní orgán nějaké cizí moci.
Dosavadní Tro Khonovy vědomosti o symbiontovi byly zcela bezcenné, protože mu vsugerovával věci, které neodpovídaly pravdě. Teď musel znovu zhodnotit situaci. Jak má ale bojovat proti té věci? Věděl, že ho symbiont dřív či později přemůže, byl už příliš unavený.
Tro Khon se pokusil vzpřímit a promluvit na Pozemšťany. Mohli by mu třeba pomoci. Ale symbiont cítil, co chce Tro Khon udělat, a zesílil vysílání svých impulzních vln. Tro Khon se zřítil na zem a přitom rozbil jeden velmi důležitý přístroj. Na osudu Dolana nebo vykonavatelů mu sice příliš nezáleželo, ale jako

Strážce času se nemohl se zbytečnou ztrátou smířit. Věděl, že bude Dolan a ještě potřebovat. Vzpomněl si na ostatní Strážce času v Dolanech. Co udělali, když se najednou od nich začal vzdalovat? Symbiont mu nedovolil cokoliv podniknout. Jenom jednou se mu podařilo dostat se k vysílačce a v řeči Pozemšťanů odeslat zprávu. Nevěděl, jestli byla vůbec přijata a jestli byla srozumitelná. Jeho naděje, že vykonavatelé zasáhnou, se nesplnila. Nevěděli, co se v centrále děje a drželi se ze strachu zpátky. Teď, když byl bezmocný, mohli se zmocnit lodě.
Tro Khon poznal Camarona Oleka, který kdysi byl na jednom jeho Dolanovi jako navigátor. Poznal i další dva muže. Vnikli do skladiště zbraní v hyperprostoru a zase odtamtud unikli. Pozemšťané zřejmě poslali na palubu Dolana tři muže, kteří měli se Strážci času už své zkušenosti. Poznali, v jaké beznadějné situaci se nachází?
Symbiont zahrnul Tro Khona další dávkou bolestivých impulzů a čtyřruký obr se svíjel v bolestech a rukama i nohama bušil kolem sebe. Strážce času cítil, že mu ubývají duševní síly. Pokaždé, když se ohnal po svém trýzniteli a chtěl ho odtrhnout, zesílily bolestivé a hypnotické impulzy. Pak ho na chvíli nechal symbiont odpočívat.
Musím být opatrnější, pomyslel si. Teď by byla vhodná chvíle spojit se s Pozemšťany. Symbiont to zřejmě pozná, bude ale
jistě také unavený a bude odpočívat. Tro Khon těkal očima po centrále, až se zaměřil na tři muže. Strážce času je viděl jenom mlhavě. V pozadí viděl stát strážné. Trpce zasténal. Viděl, že jsou stejně zmatení jako vykonavatelé. Naštěstí ale zareagovali správně a ty tři muže dovedli sem, do centrály.
Tro Khon namáhal svůj mozek a formoval myšlenky v interkosmu. Vtom symbiont zase prudce udeřil. Tro Khon poznal, že se odhodlal k rozhodující akci. Pak bude zase všechno jako dřív, v Pozemšťanech bude Tro Khon vidět své nepřátele a bude je muset zabít.
„Zdá se mi, že mne poznal," tiše Šeptal Camaron Olek. Redhorse se na něj pozorně zadíval.
„Jste si tím jistý? Mně se zdá, že to monstrum nemůže poznat vůbec nic."
Olek neodpověděl, jenom fascinovaně zíral na Strážce času.
„Mně se to vůbec nelíbí," napjatě poznamenal Kakuta a prokázal tím, že má stejné podezření jako Redhorse. Ten se rychle rozhodl: „Opustíme centrálu, pojďte, nadporučíku!"
„Vy chcete odejít?" nevěřícně řekl Olek. „Nevidíte, co se s Tro Khonem děje? Nemůžeme ho nechat napospas!"
„Copak nevíte, koho máte před sebou?" zvýšeným hlasem naléhal Redhor se. „Pokud mne hned neposlechnete, postavím vás před válečný soud."
Vypadalo to, že se Olek vrací odněkud z velké dálky. Jeho oči vlhce zářily. Tiše řekl: „Je mně to moc líto, pane."

„Tak už toho nechme, pojďte!"
Vtom se Tro Khon s výkřikem vzepjal a jeho mohutné tělo se napnulo. Pak se těžce sesul zpátky k zemi. Dvě jeho ruce se zaťaly do jeho symbionta na zádech a dvě druhé se zvedly směrem k Pozemšťanům.
„Rychle!" křičel Tro Khon v řeči Interkosmo. Další slova už byla nesrozumitelná. Tři muži strnuli. „Odejděte, opusťte Dolana, nebo zahynete!" křičelTro Khon.
„On nás varuje! Něco se stane! Musíme zmizet!" vyrazil ze sebe Kakuta.
„To ta věc na jeho zádech," tiše řekl Olek. „Cítím, že s tím bojuje."
Redhorsovy oči se zúžily do malých štěrbin. Srdce mu prudce bilo. Bylo to varování nebo je chce Tro Khon obelstít? Poprvé slyšel Strážce času mluvit bez nenávisti. Chápe už snad, že jsou Pozemšťané nevinní?
Kéž bych mel víc Času. Jestli Tro Khonovo varování není lež, musíme Dolana co nejrychleji opustit. Ale možná, že to je to, co Tro Khon chce...
Odpovědnost za ostatní muže Redhorse tížila. Ale chování obra nemohlo být hrané, bylo vidět, že velmi trpí.
V té chvíli sáhl Camaron Olek do kapsy a vytrhl těžký vibrační nůž. Jeho tenká čepel byla třicet centimetrů dlouhá
a byla ze speciální slitiny. Byla spojená s vibračním zařízením, které ji rozechvívalo do vysokých obrátek. To, co zasáhla, se neuvěřitelnou rychlostí rozpadlo.
„Oleku!" křičel na něj Redhorse, ale nadporučík ho neslyšel a blížil se ke Strážci času. Redhorse věděl, že Olek mu chce pomoct a míří na jeho partnera. Camaron zapomněl na svoje přátele, cítil jenom, zeje ochoten pro Tro Khona riskovat i život. Byl si vědom i toho, že ho Strážce času může jediným rozmachem ruky zabít. Držel nůž v pravé ruce a pomalu se dostával Strážci času za záda. Věděl, že ho symbiont pozoruje pomocí Khonových očí. Tro Khon se se sténáním převalil na břicho.
Ted! poručil si Olek. Mohutným skokem se přenesl na Tro Khonova záda a zvedl nůž.
Skoro ve stejném okamžiku poznal, že udělal osudovou chybu.
3.
Před dvaceti minutami se letka padesáti Dolanů zastavila.
Teď se těch padesát umělých bytostí stahovalo zpět a vzdalo se pronásledování svého druha.
Reginald Bull se s ulehčením usadil do svého křesla.
„Konečně definitivní konec bitvy."
„Tak to máme možnost se toho Dolana zmocnit," navrhl Heiko Anrath.
Bully vydal rozkaz lodím, aby Dolany nepronásledovaly.
Pouze jeden z lehkých křižníků měl za úkol ustupující Dolany sledovat a hlásil každou eventuální změnu jejich kurzu. Bully v skrytu duše doufal, že

Strážci času co nejdřív z oblasti Solárního impéria zmizí. Snad teď lidstvo čeká chvíle klidu.
Bully soustředil svou pozornost na osamělého Dolana, vzdáleného od nich asi čtyři sta kilometrů.
„Už pět minut se jeho ochranný štít ani nehnul, pane," podával zprávu major Santanjon. „To znamená, že Tako Kakuta a jeho průvodci nemohou skočit zpět."
„Nemusíte mi nic vysvětlovat, sám to dobře vím," vrčel na něj nevlídně Bully. Svou drsností chtěl zakrýt stoupající starost o své tři muže.
„Vypadá to, že ochranný štít je stabilnější. Také Dolanův let už není tak nepravidelný," pokračoval nevzrušeně palubní psycholog.
Bully v odpověď jenom zavrčel.
„Co budeme dělat?" zeptal se Anrath. „Dolan je sám, mohli bychom ho napadnout."
Bully se podíval na hodinky. Nebylo ještě třeba se znepokojovat. Ti tři muži byli zkušení a bylo na ně spolehnutí.
„Sledujte Dolana a neměňte vzdálenost," rozhodl. „Zatím nebudem nic podnikat. Dáme jim ještě půl hodiny. Určitě se jim podaří štít přechodně vypnout, aby
mohli skočit zpátky." Bully mluvil rozhodně, ale jeho optimismus nebyl tak velký, jak předstíral. Nikdo nevěděl, co se v Dolanovi děje.
Bully litoval, že do Dolana neposlal skupinu specialistů, jak měl původně v plánu. Redhorse a Olek byli.pro Solární impérium nenahraditelní, stejně jako Tako Kakuta. Bully cítil, jak se mračí na kontrolní panel před sebou. Ihned ale zvedl hlavu, aby si ostatní nevšimli, jakou má starost. Rozhodl se, že pokud se ti tri muži brzy nevrátí, dá vypálit na Dolana varovný výstřel. Nasazení speciálních děl by bylo příliš riskantní, protože by to mohlo ohrozit život Kakuty a jeho doprovodu.
Na můstku bylo mimořádné ticho, všichni pozorovali obrazovku. Dolanův let se konečně stabilizoval, ale zdálo se, že se k ostatním Dolanům nemíní vrátit. Pokud nezrychlí, nemusejí se obávat, že s Redhorsovou skupinou ztratí kontakt.
Najednou Dolan z obrazovky zmizel. Všichni vyskočili z křesel. „Je pryč!" křičeli muži. Dolan byl najednou pryč, jako by nikdy neexistoval. Bully byl v šoku. Nikdo mu nemusel připomínat, že se Dolan zhmotní příliš daleko od Solárního systému a Kakuta nebude moct skočit zpátky.
Všichni muži se dívali na svého velitele. Čekali, až vydá nějaký rozkaz.
„Zůstaneme s WYOMINGEM v tomhle sektoru," rozhodl Bully.
„Doufejme, že se Dolan zase objeví. Počkána pár
hodin," rozhodl pevně, i když tušil, že tomu nikdo nevěří.
4.

Chvíle, po kterou stál Olek nad Tro Khonovými zády se zdviženým nožem v ruce, mu připadala jako věčnost. Podvědomě cítil, co se stane. Znal symbionta ze své minulosti a věděl, že on zná jeho. Pochopil, že symbiont ví, že ho chce Olek napadnout a že zaútočí.
Redhorse a Kakuta netušili, proč Camaron zůstal jako zkamenělý. A pak se stalo to, co Olek očekával. Symbiont zaútočil.
Nejdřív ovládl Olekovo vědomí. Olek zapomněl, kde je a kdo je. Pak ho symbiontova parapsychická schopnost změnila v útočícího dravce a on otočil nůž proti svým přátelům.
„Pozor!" zakřičel Redhorse a odstrčil Kakutu stranou. Nůž profičel kolem nich. Olek měl pěnu u úst, řval a chystal se k novému výpadu. Kakuta se přenesl do úkrytu na jiné místo centrály. Redhorse, který paraschopností neměl, vytáhl svůj šokér a stiskl.
Camaron Olek se zastavil, jako by narazil do neprostupné zdi. Nůž mu vypadl z ochrnuté ruky na zem.
Redhorse zastrčil svoji zbraň za pás a odtáhl Oleka ke stěně.
„On se zbláznil," mumlal otřeseně mutant.
„Kdepak, něco ho ovlivnilo," pevně konstatoval Redhorse.
„Tro Khon?"
„Ne, jsem přesvědčený, že je za tím ten symbiont." Pak se Čejen sklonil k Olekovi a prohlédl ho. „Snad bude v pořádku, za chvíli by měl přijít k sobě." Redhorse cítil, že mu Kakuta tiskne rameno. „Podívejte se na Tro Khona."
Redhorse se zvedl a uviděl, jak se Tro Khon klidně zvedá a jde ke kontrolkám řízení. Na obrazovce, která se rozsvítila, uviděl WYOMING. Kakuta, který pozoroval totéž, zneklidněně řekl: „Ochranný štít je stabilní, teď nebudeme moct skočit."
„Tro Khon je zřejmě zase plně v moci symbionta. Musíme z centrály rychle pryč, než se na nás zaměří. Vezmeme Oleka s sebou," rozhodl Redhorse.
„Nepřipustím, abyste utekli," ozvalo se v interkosmu. Tro Khon promluvil.
„Chcete s námi vyjednávat?" chtěl vědět Redhorse.
„Vyjednávat? Je jenom jeden způsob, jak s narušiteli času zacházet. Budete zabiti!"
„Před chvílí jste ještě mluvil jinak," snažil se získat čas Čejen.
„Vnikli jste sem a zničili centrálu," zuřil Tro Khon. Carnaron Olek měl pravdu. Obr byl zcela pod vlivem malého symbionta.
Strážci času byli otroky bytostí, které nosili na svých bedrech. Teď už Redhorse chápal, proč tak inteligentní bytosti,
jako byli Strážci času, nebyli ochotní přijmout logické vysvětlování Pozemšťanů.
Redhorse potlačil hysterický smích. Pozemské psychologické vedení války

vycházelo z falešných předpokladů. Skutečnými protivníky solárního impéria nebyli Strážci Času, ale symbionti, které nikdo nebral na vědomí. On a jeho dva přátelé to nyní vědí a musí to oznámit lidstvu.
„Než nás zabije, musíme skočit do jiné místnosti," obrátil se Čejen na mutanta. Neměl strach o svůj život, ani o svou budoucnost, měl jen obavu, že svoje poznatky nepředá na správná místa.
Také Kakuta chápal naléhavost jejich situace. Položil ruku na Redhorsovo rameno, aby se spolu co nejrychleji odhmotnili.
„Než nás zabijete, ještě nás vyslechněte," navrhoval Redhorse Strážci času.
„Ne," odbyl ho Tro Khon tvrdě. „Nemám zatím v úmyslu vás zabít. Udělám z vás vykonavatele. Tenhle muž," ukázal na Camarona Oleka, „mi už v minulosti posloužil. Jsem si jistý, že budete stejně dobří."
„Nemáme v úmyslu pro vás pracovat."
„O tom vy nerozhodujete," vysvětloval Tro Khon. „Až se stanete naší součástí, snadno si zvyknete poslouchat moje rozkazy; Zapomenete, kdo jste a za koho bojujete."
Redhorse si byl vědom, že Tro Khon může své plány snadno uskutečnit. Protože kolem Dolana se pořád prostíral štít,
nemohli prchnout. Kakuta sice mohl skákat z jedné místnosti do druhé, ale vyčerpalo by ho to a Strážce Času by nakonec stejně triumfoval. Čejen od Oleka věděl, co ho jako vykonavatele čeká, a proto byl rozhodnutý raději riskovat Život a bojovat.
Tro Khon dal pokyn strážným: „Odveďte je odtud a připravte je na to, aby se mohli stát vykonavateli."
Olek zasténal a zvedl se na kolena. „Co se to stalo?"
„Musel jsme vás uklidnit, protože jste se s vibračním nožem vrhl na mě a na Kakutu. Jsem rád, že jste už tu krizi překonal," vysvětlil mu Redhorse.
Když viděl, jak se Camaron udiveně dívá na Tro Khona, který klidné stojí u řídícího pultu, řekl: „Mají se z nás stát vykonavatelé. Tro Khon dal právě strážným pokyn, aby nás odvedli."
Zdálo se, že se Olek znovu zhroutí. „Už nikdy nechci existovat jako vykonavatel, radši umřu," zašeptal.
„Dost řečí, odveďte je," poručil Strážce času.
„Copak nevidíte, že vás ovládá symbiont? Věřte mně, svému bývalému vykonavateli. Bojujte!" křičel Olek na Strážce času.
Strážní se zastavili, když uviděli reakci Strážce času na Olekova slova. Vypjal se a jeho čtyři ruce obemkly jeho tělo, jako by chtěly roztrhat kombinézu.
„Jste jenom symbiontův otrok," vykřikoval dál Olek.
„Doufám, že se mu podaří ho přesvědčit," tiše řekl Redhorse. „Olek je jediný Pozemšťan, kterého Tro Khon považoval za svého přítele."

Tro Khon se najednou otočil a přistoupil k řídícímu pultu.
„Co to proboha dělá?" vyděsil se Kakuta.
Redhorse přepadlo temné tušení, že Olekův pokus přesvědčit Tro Khona o pravdě byla velká chyba.
Vědomí se Tro Khonovi vracelo pomalu, jako po kapkách. A každá kapka vymazala jednu lež, kterou ho symbiont předtím ovládal. Byl to ten varovný hlas Camarona Oleka, který ho vyváděl z duševního útlumu. Pozemšťan v něm vyvolal nezvyklý pocit vřelosti a přátelství. Symbiont vycítil, že se Tro Khon zase pokouší osvobodit. Ihned zesílil svoje psychické impulzy, a protože si uvědomoval, že nad Strážcem času dřív či později ztratí nadvládu, musel prostřednictvím Tro Khona ihned odvést Dolana do bezpečí.
Tro Khon ztěžka dosedl za řídící pult. Nevěděl, co má dělat, aby se syrnbionta zbavil.
„Bojujte!" slyšel křičet Oleka. „Zbavte se tyrana!"
Tro Khonova touha po svobodě ho ovládla natolik, že na chvíli překonala symbiontovu vůli. Sáhl na kontrolky řízení, dvě zmáčkl a obrazovka potemněla. V centrále se rozsvítilo modré světlo. Dimenzotranziční pohon byl zapnut, Dolan zamířil do hyperprostoru. Nikdo netušil, kde se znovu vynoří, protože Tro Khon zapnul vypínače namátkově.
Symbiont si svoje zklamání vybíjel v nových impulzech a Tro Khon se v bolestech válel po podlaze. Odněkud z dálky k němu doléhal Olekův hlas. Obrazovky byly stále vyhaslé. Strážní stáli jako uhranutí. Od nich Pozemšťanům žádné nebezpečí nehrozilo. Ani Tro Khon se nehýbal a ležel bez hnutí před řídícím pultem. Nebylo poznat, jestli ho symbiont ovládá, ale muži tušili, že se mezi ním a Strážcem času odehrává krutý boj.
Redhorse ihned poznal, že se už nenacházejí nikde v blízkosti Solárního impéria. Soustředil sena to, aby zjistil, kde se nacházejí a jak se dostat zpátky k Zemi. Camaron Olek přestal křičet a obrátil se ke svým přátelům. Jeho obličej byl bledý.
„Jsme v hyperkosmu!" dostal ze sebe.
„To jsem zvědavý, kde se vynoříme," zůstal klidný Čejen.
„Měli jsme utéct dřív," přidal se Tako Kakuta. „Teď už je pozdě. Ať se vynoříme, kde chceme, žádná pozemská loď v blízkosti nebude."
„Nemusíte si nic vyčítat, Tako. Nikdo
z nás nemohl tušit, co se stane," uklidňoval ho Redhorse.
Olek přesel přes centrálu, zvedl ze země vibrační nůž a potěžkal ho v ruce.
„Podruhé s ním už syrnbionta nenapadnu," řekl a předal nůž Redhorsovi.
„Nechcete to s ním zkusit vy, plukovníku? Ta bestie vás nezná. Možná, že byste ji mohl přemoct."
Redhorse si nůž bez odpovědi zasunul do boční kapsy na nohavic!

kombinézy. Před jeho vnitřním zrakem se znovu odehrávala děsivá scéna, kdy Olek stál na zádech Strážce času a změnil se v divokou šelmu. Nechtěl skončit stejně. A navíc byli stále v hyperprostoru. Útok na syrnbionta by mohl mít nedozírné následky.
Olek ukázal na kapsu, kam Redhorse schoval nůž.
„Možná, že přijde chvíle, kdy ten nůž budu chtít zpět," řekl.
„Podívejte se na strážné!" vykřikl Kakuta. Stál vedle jedné té bytosti a bušil ji do pancéřových zad. „Jsou úplně apatičtí!"
Aby to dokázal, praštil jednoho strážného "pěstí. Bytost se ani nepohnula. Redhorse přistoupil k dalšímu a pokusil se mu vytrhnout z ruky zářič, ale nepodařilo se mu to. „V téhle chvíli nejsou vůbec nebezpeční," oznámil. Pak vzal svůj šokový přístroj a všechny Čtyři strážné jím ochromil. Ani se nepohnuli.
„Možná, že jsou to roboti," uvažoval Kakuta. To se Redhorsovi nezdálo. Stráž
ní pocházeli pravděpodobně z jiné části vesmíru. Jisté bylo jenom to, že byli se Strážci času v nějakém zvláštním spojení.
Olek ukázal na Tro Khona. „Teď bychom mohli centrálu opustit. Ani on ani strážní nám nebudou bránit."
„Ale kam půjdeme?" chtěl vědět Kakuta.
„Mohli bychom navštívit vykonavatele," navrhoval Olek.
Je to zvláštní, pomyslel si Redhorse, Oíeka to pořád ještě k vykonavatelům táhne. Možná, že se v té roli cítil šťastný a jeho podvědomí ho s Dolanem stále spojuje.
Olek sklonil "hlavu, jako by Redhorsovy myšlenky cítil.
„Byl to jen návrh, můžeme samozřejmě zůstat i tady."
„A to také uděláme," rozhodl Redhorse. „Chci vědět, kdy opustíme hyperprostor." Čejen se kolem sebe rozhlédl. Byl to zvláštní pohled, těžko by si mohl představit něco podivnějšího. Jako zkamenělí tam stáli čtyři ozbrojenci a na podlaze se rozvaloval obr, který byl ovládán bílou boulí sedící na jeho šíji.
Redhorse překročil Tro Khona a přistoupil k obrazovce.
„Nejsou vypnuté," řekl svým společníkům. „To, co vidíme, je typický obraz hyperprostoru."
Když se někdo zadíval blíž, mohl vidět mlhavou, vlnící se substanci, ve které pluly světelné koule různé velikosti
a různých barev. Redhorse si vzpomněl na jednu bláznivou teorii, že každá z těch barevných koulí je jiný vesmír. Prudce se od obrazovky odvrátil. Takové myšlenky nebyly k ničemu. Do tohoto vesmíru se narodil, tady žil, dýchal, viděl, slyšel, cítil a to bylo rozhodující.
Kakuta se chápavě zasmál: „Člověk by rád věděl, co tady vlastně vidí, a

přesto má podvědomý strach z pravdy."
„Ano, tak tomu skutečně je," přisvědčil Redhorse.
Tro Khon se neklidně pohnul. Jeho ruce sebou škubly.
„Vypadá, jako by bojoval. Kéž bychom mu mohli pomoct," komentoval to Olek. Redhorse si všiml, že symbiont na Strážcově šíji změnil barvu. Předtím byl jasně bílý, teď se barvil do červena a sotva viditelně pulzoval. Nebylo jasné, co to znamená.
Redhorse si přiznal, že tápe v nejistotě. Věděli, že symbiont Tro Khona ovládá, ale unikaly jim souvislosti.
„Symbiont zrudl!" všiml si i Olek a nahnul se nad Tro Khonem.
„Pozor!" varoval ho Redhorse.
„Už znám jeho sílu a nenechám se překvapit," ujišťoval ho Olek.
„Tro Khon se může neočekávaně vymrštit, nebo kolem sebe začít tlouct rukama. Nechoďte k němu moc blízko," varoval ho znovu Redhorse.
Uvažoval, jak dlouho už asi jsou v hyperprostoru. Deset minut? To byl ale velmi relativní odhad. V normálním vesmíru to mohlo
být úplně jinak. Let v hyperprostoru mohl probíhat v nultém čase. To byla hádanka, kterou ještě lidstvo nevyřešilo.
Tako Kakuía stál u řídícího pultu a naléhal: „Pokud co nejdřív z hyperprostoru nevyletíme, budeme muset něco podniknout. Myslím, že Tro Khon předtím, než upadl, posunul tyhle páčky." Asiat ukázal na vypínače. Redhorse se na ně nerozhodně díval. „Možná, že se v nich vyzná Olek," zadoufal.
„Možná, že bych na to přišel, kdybych na to měl čas. Ale myslím si, že na současném letu to nic nezmění," tvrdil Olek.
„Proč ne?" chtěl vědět Čejen.
„Jednoduše, pane. Každé zapnutí dimenzotranzičního pohonu v sobě už zahrnuje kompletní plán letu v hyperprostoru. To znamená, že Dolanův let byl už předem naprogramovaný. Náš Dolan vyletí do našeho normálního vesmíru v určitém bodě a to teď žádným způsobem nezměníme. Můžu měnit dráhu letu teprve až se z hyperprostoru dostaneme. A navíc nesmíme zapomínat na vykonavatele. Ty Tro Khon nestačil do programu zapojit."
Redhorse se hořce zasmál. „Čím déle vás poslouchám, tím víc jsem přesvědčený, že se zpátky dostaneme jen s velkými obtížemi."
Olek pokračoval ve vysvětlování. „Ale jsem si jistý, že bod, ve kterém jsme se dostali do hyperprostoru, je v přístrojích
zaznamenán a vykonavatelé bojiště také znají. To znamená, že se můžeme kdykoliv vrátit zpátky. Tam, odkud jsme vyletěli."
„Doufám, zeje váš optimismus na místě," pochyboval Kakuta.
Najednou se obrazovky rozsvítily. Bylo to tak náhlé, že Redhorse bezděčně o krok ustoupil. Před nimi zářilo ve vesmíru zelené slunce. Na pozadí bylo

vidět další hvězdy. Na druhé obrazovce dominoval světélkující pruh.
„Mléčná dráha!" vykřikl nevěřícně Redhorse.
Tako Kakuta si nervózně olízl rty. „Ano, je to naše galaxie," potvrdil. Všem se ulevilo, že se zhmotnili ve svém rodném hvězdném systému.
Obrazy se měnily. Muži zpozorovali, že kolem zeleného slunce obíhají tři planety. Dolan zřejmě mířil ke druhé z nich.
„Zdá se, že máme jistý cíl. Možná, že Tro Khonův zákrok nebyl tak náhodný, jak jsme si mysleli," uvažoval Redhorse.
Všichni od kontrolek uskočili, když se obr najednou se sténáním zvedl a zadíval se na obrazovku. Jeho symbiont teď doslova purpurově žhnul.
„Musíme zjistit, jestli ho ta obluda ještě ovládá," tiše řekl Redhorse. „Mluvte na něj, nadporučíku."
„Tro Khone!" zavolal Camaron Olek.
Zvolání třikrát zopakoval, ale obr nereagoval.
Dolan uháněl stále rychleji a řítil se pří
mo ke druhé planetě neznámého slunečního systému.
Tako Kakuta si otřel pot z čela. „Mám nepříjemný pocit," řekl. „Nevypadá to, že by Tro Khon chtěl v pravý okamžik zabrzdit."
A přesně tak to bylo.
Horní polovina kulaté planety před nimi zářila jasně modře. Velká oblačnost bránila Pozemšťanům, aby dohlédli na její povrch. Obrazy se pořád měnily.
„Zdá se mi, že tahle planeta vypadá jako kouřící peklo," poznamenal Redhorse, který stál se založenýma rukama před obrazovkou a jen občas se nedůvěřivě ohlédl na Tro Khona. Strážní se ze své ztrnulosti dosud nepřebrali a Dolan mířil k povrchu planety nezměněnou rychlostí.
„Jestli se takhle budeme řítit dál, tak Dolan shoří v atmosféře té cizí planety," prorokoval Redhorse.
„Proč Tro Khon nic nedělá?" divil se Kakuta.
„Možná, že nemůže nic dělat. Možná, že symbiont chce Dolana i s celou posádkou zničit. Tak by vyřešil svůj problém se Strážcem času i odstranil nepohodlné Pozemšťany," mínil Olek.
Mezitím se Dolan tak přiblížil k planetě, že její obraz vyplnil celou obrazovku. Ani teď nebylo z jejího povrchu nic vidět, pod nimi se válely husté mraky.
Bylo jisté, že sluneční paprsky se skrz ně dostanou jen málokdy.
„Kolem Dolana je pořád neporušený ochranný štít a dokud nezmizí, nemůžeme odtud," řekl Tako Kakuta. „Kdyby se podařilo ho vypnout, měli bychom alespoň šanci skočit na povrch té planety."
„Kdepak," protestoval Redhorse. „Tam dole pro nás nebude příliš bezpečno.
' V nejlepším případě bychom možná pár dní přežili. Naše vysílačky jsou

slabé a nikam bychom se pro pomoc nedovolali. Pokud chceme žít, potřebujeme Dolana."
„Dolan v atmosféře shoří," zachmuřeně opakoval Kakuta.
„Musíme se pokusit ho zachránit," zarputile stál na svém Redhorse.
„Ale jak, plukovníku?" chtěl vědět mutant.
Mezi oba dohadující se muže vstoupil Olek. „Vím, na co myslí plukovník. Pokusím se ujmout řízení."
Na Kakutově obličeji bylo vidět překvapení i nedůvěru.
„To se vám nepodaří. Vždyť ani nemáte možnost se s vykonavateli spojit."
„Vykonavatelé budou také chtít přežít. Až pochopí moje úmysly, pomohou mi."
„A co on? Pustí vás k řídícímu panelu?" Kakuta ukázal na Tro Khona.
„Dokud se dokáže vzpírat vlivu svého symbionta, tak mi nic od něj nehrozí," přesvědčeně prohlásil Olek.
Kakuta a Redhorse se mlčky dívali, jak
Camaron Olek přistoupil k Tro Khonovi a zůstal po jeho boku stát. Pak se vyšplhal na řídící křeslo, aby dosáhl na všechny kontrolní vypínače. Zdálo se, že ho. Tro Khon vůbec nevnímá. Redhorse věděl, že by obrovi stačil jediný úder rukou, aby Pozemšťana na místě zabil. Olek na takovou možnost zřejmě vůbec nemyslel. Pevnou rukou manipuloval s jednotlivými páčkami. Chvílemi to Dolanem sice škubalo, ale jeho rychlost se nezmenšila.
Horní hranice atmosféry se rychle blížila. Už nebylo pochyb o tom, že má být Dolan i s celým osazenstvem zničen. Symbionta pravděpodobně ovládala ještě jiná, vyšší moc.
„Podívejte!" zvolal Kakuta. „Štít padá!"To byla první dobrá zpráva. Mohli by aspoň opustit loď, kdyby se Olekovi nepodařilo ji ovládnout.
Olek mezitím vyzkoušel všechny vypínače a kontrolky. Pak přistoupil až k Tro Khonovi a vzal ho za ruku. Měl na ní zvláštní přístrojek, který vypadal jako náramkové hodinky a byl s povrchem ruky srostlý.
„Tímhle se Tro Khon dorozumíval s vykonavateli," vysvětloval Olek ostatním. „Nevím, jestli se mi to podaří. Vím, zeje to něco jako vysílačka, která vydává a přijímá energetické impulzy."
„Raději se starejte o kontrolky," vyjel na něj Redhorse.
Dolan se vnořil do mraků. V nejbližším okamžiku se vnější stěna rozpálí.
„Pospěšte si!" naléhal Redhorse.
Oíekovy ruce bloudily po vypínačích. Dolan se otřásal, až muži málem upadli na zem. Nový skok. Olek triumfálně vykřikl.
„Zastavím ho," křičel.
Redhorse se ustaraně podíval na Tro Khona. Ten byl zřejmě pod vlivem symbiontových impulzů. Oči mu svítily jako rozžhavené uhlíky a ústa měl

široce otevřená.
Dolan poskakoval hustou atmosférou jako gumový míč, jeho let se ale zpomaloval. Snímky na obrazovce se ustálily. Hluboko pod nimi byl vidět povrch cizí planety, šedá plocha, na kterou padaly proudy deště.
„Jezero," poznamenal Redhorse. „Jenom doufám, že nepřistáváme na vodní planetě."
Dolanův let byl teď už plynulý.
„Vynikající, nadporučíku, zachránil jste nás od pádu do vody."
„Otázkou zůstává, jestli najdeme nějaké vhodné místo k přistání, pane," uvažoval Olek.
„Leťte o něco níž," nařídil Čejen.
„Podívejte se na obrazovku," ukazoval Tako Kakuta vzrušeně. „Vidím ostrov."
„Tak to bude naše vysněná přistávací plocha," spokojeně řekl Olek.
Dolan rychle ztrácel výšku a o chvíli později se už ponořil do džungle, porážel stromy a rozhazoval kolem sebe keře. Všichni se váleli po podlaze, když tvrdě dosedli na zem.
Olek poznamenal pyšně: „To se nám podařilo, výborné přistání!"
Na obrazovce byla vidět jenom hustá džungle, plná cizích neznámých rostlin.
Redhorse ukázal na sténajícího Tro Khona.
„Bude lépe, když rychle vystoupíme. Strážce času bude jistě co nejdřív pod plnou kontrolou svého symbionta."
5.
Opustit loď se ale ukázalo jako problém. Nikde nebyl žádný východ, který by vedl ven. Camaron Olek se sice pokusil využít vykonavatele, ale bez úspěchu.
Opustili centrálu a stáli v nějaké postranní chodbě.
„Musíme počítat s tím, že nás každou chvíli mohou napadnout buď Tro Khon nebo strážní. Musíme se dostat ven za každou cenu. Tam si pak najdeme úkryt," řekl Redhorse.
„Štít se při pádu zhroutil, mohl bych s vámi vyskočit," nabídl jim Tako Kakuta.
„Dostaneme se do džungle a nevíme, co nás tam čeká," upozorňoval Olek.
„Zapneme antigravitační projektory a zhmotníme se nad džunglí. Můžeme se shora porozhlédnout," našel řešení Redhorse.
„To by šlo," souhlasil Kakuta a chytil své dva průvodce za ruce.
„Připraveni?" zeptal se.
„Zhmotněte se co nejvýš nad stromy, ať máme pořádný rozhled," připomínal Redhorse.
Kakuta přikývl a koncentroval se. Vír energie uvolnil tělesnou hmotu tří

mužů a přenesl ji k cíli. Tam se atomy zase spojily. Muži se vznášeli asi ve výši třiceti metrů nad pralesem.
Silný vítr se jim opíral do kombinéz. Přestalo pršet a daleko nad jezerem se objevilo slunce. Ostrov hýřil barvami bujné vegetace.
„Mám dojem, že tady nenajdeme ani místečko, abychom mohli přistát," vypískl Tako Kakuta.
„Proč to nezkusíme na pobřeží? Ani rostliny se nechtějí utopit," navrhoval Olek. Zapnuli tedy svoje letecké agregáty a zamířili k okraji jezera. Pod nimi se táhla neprostupná džungle, vrcholy stromů byly navzájem propletené a porostlé liánami. Zem nebyla vůbec vidět.
Redhorse se otočil, aby se podíval na Dolana. Byl by rád věděl, jestli dal Tro Khon povel k jejich pronásledování. Symbiont nemohl nechat tři muže uniknout živé.
„Sneseme se trochu níž, z téhle výšky nic nevidím," nařídil Redhorse. Jak dlouho tady na ostrove budeme muset žít? ptal se v duchu. Najdou nějakou potravu a pitnou vodu? Pokud ne, tak se budou muset k Dolano vi vrátit a zmocnit se ho. Všechno záviselo na tom, jak dopadne souboj mezi Tro Khonem a symbiontem.
V hučení větru zaslechl Čejen zvlášt
ní zvuk. Jako by běželo tisíc bosých nohou bahnem. Zvuk přicházel zdola, z džungle.
Plesk! Z hloubky se vynořila tlustá liána a ovinula se Redhorsovi kolem pasu. Plesk! Přiletěla druhá. Redhorse neměl čas cokoliv udělat. Kakuta a Olek zareagovali bleskově a vzlétli do výše.
„Plukovníku!" křičel Olek.
Redhorse se divoce zmítal, ovinutý několika výhony dlouhé rostliny. Jeho agregát na sílu rostliny nestačil, let se zastavil. Čejen viděl, jak kolem něj tančí a svíjejí se četné další rostlinné stonky, které vypadaly jako chapadla. Redhorse si s úžasem uvědomil, že rostliny mezi sebou bojují. Bojují o něj.
„Plukovníku, jste v pořádku?" v Olekově hlase byla slyšet panika. „Dokážete se osvobodit?"
„Ano," zahučel Redhorse. Nad sebou viděl Kakutu a Oleka, jak se vznášejí jako dva balony ve větru. „Nedělejte nic, proboha, zůstaňte nahoře. Já se pokusím použít vibrační nůž."
„Zůstaneme nad vámi," ujistil ho Kakuta.
Redhorse byl omotaný liánami velmi těsně, ruce měl připoutané k tělu a na nože, které měl ukryté v postranních kapsách kalhot, nemohl dosáhnout. Kolem hlavy se mu omotal slizký výhon jiné liány a smýkal jím sem a tam. Přemýšlel, jak dlouho bude trvat, než ho chtivé šlahouny roztrhají na kusy. Pokusil se vytáhnout ruce, ale bez úspěchu.
„Proč jste se ještě neosvobodil?" chtěl vědět Tako Kakuta.

„Jen se tady dole trochu rozhlížím. Chtěl bych vědět, kdo nás to vlastně napadl... oh!"
Ten povzdech patřil jedné z rostlin, která mu právě omotala pravou nohu a snažila se ho odtáhnout. „Celá džungle se hádá o to, kdo ze mne urve největší kus."
„Nedělejte špatné vtipy, pane," bručel Camaron Olek. „Bojím se, že nám vyprávíte samé pohádky. Jdeme k vám!"
„Pokud se pohnete jen o metr, tak vás po návratu obžaluji ze vzpoury a půjdete před soud!" vyhrožoval jim Redhorse.
Liánám se zatím dařilo táhnout svou oběť pomalu dolů. Pod Redhorsem bylo slyšet hektické harašení a tah šlahounů zesílil a byl bolestivý. Čejen stěží potlačoval sténání. Rostliny na ostrově zřejmě žily v neustálém boji. Přežít mohl jenom nejsilnější.A samozřejmě i nejmoudřejší!
Redhorse chápal, že v tomto okamžiku by byl každý odpor marný. Musel počkat, až přijde vhodná chvíle. Až bude moci dosáhnout na svoji zbraň.
Rostlinám se podařilo stáhnout ho až k vrcholkům stromů.Ty byly ale tak husté, že liány nedokázaly Redhorse mezi nimi protáhnout. Samy se sice skrz houštinu provlékly, ale Redhorse ve svém válečném oděvu nikudy neprošel. Rostli
ny s ním cloumaly ze strany na stranu, ale marně, houští nepovolilo.
„Jak se vám daří?" chtěl vědět Tako Kakuta. „Tady shora to vypadá, jako byste ležel na stromech."
„Nemýlíte se, rnoji strávníci mají potíže, nemůžou mě dostat dolů. Jsem zvědavý, jak ten problém vyřeší," informoval je Redhorse. „Buďte trpěliví."
Čtyřem liánám se podařilo uvolnit za jeho hlavou malé místečko. Redhorse se obával, že se budou snažit ho tím otvorem protáhnout. Pomohla mu náhoda. Silný výhon se zachytil za jeho kapsu u kalhot a rozepl ji. Nůž mu vyklouzl rovnou do ruky. Redhorse využil příležitosti. Terkonitová ocel bez potíží přeřízla dvě liány. Mával kolem sebe v kruhu a cítil, jak sevření lián povoluje. Zapnul létací agregát naplno a s trhnutím se osvobodil.
„Jste v pořádku?" ptal se Tako Kakuta.
Redhorse si otřel z helmy zelenavou tekutinu, která kapala z přeseknutých lián.
„Můžeme pokračovat, ale nesmíme už letět tak nízko nad stromy," prohlásil. „Rostliny v téhle džungli mají vražedné choutky."
Džungle už zase vypadala nevinně.
„Někde budeme muset přistát," řekl Kakuta.
„Poletíme podél břehu," rozhodl Redhorse. „Třeba někde najdeme kousek pěkné pláže pod palmami."
„Prima, pane," souhlasil Olek.

Redhorse se zadíval zpátky na Dolana. Netušil, zda se Tro Khon a strážní už také vydali do džungle. Strážce času se do pralesa mohl odvážit bez obav, Čejen ale pochyboval, že strážní mají stejné fyzické schopnosti.
Kakuta sledoval Redhorsův pohled.
„Zdá se, že kolem Dolana je úplný klid."
„Tro Khon jistě může strážné vyzbrojit leteckými agregáty," uvažoval Olek.
„Na to jsem vůbec nevzpomněl," přiznal se Redhorse. „Musíme si pospíšit."
Najednou proti nim vyrazilo velké hejno černých ptáků. Mířilo přímo na ně.
„Pozor," vykřikl Redhorse a sáhl po svém tepelném zářiči.
Když podivné hejno přiletělo blíž udiveně zvolal: „To vůbec něj sou ptáci."
To, co považoval původně za ptáky, teď zblízka vypadalo jako létající jedlové šišky. Podivuhodné útvary neměly křídla. Redhorse nechápal, co je udržuje ve vzduchu. Z džungle se přímo katapultovaly a jejich rychlost stoupala. Kakuta a Redhorse, kteří se vznášeli ve větší výšce, viděli, jak pod nimi hejno prolétá a pak se zase snáší k zemi. Oleka, který plul ve svém létacím oděvu trochu níž, dvě šišky trefily.
„Hej," křičel nadporučík překvapeně, „ty šišky se na mě přilepily!"
„Leťte výš!" rozkázal mu Redhorse s obavou.
„Chtěl jsem si je prohlédnout zblízka,
pane," ospravedlňoval se Olek. „Vypadaly neškodně," Pomalu vystoupal až k oběma přátelům. Ti uviděli, že na ramenou a břiše se mu houpají dva ty podivné předměty. Byly kónické, s mnoha otvůrky na povrchu. Ze všech dírek vyčnívala nažloutlá vlákénka, která se přichytla na Olekův oblek.
„Nedotýkejte se toho!" varoval ho Redhorse.
Olek strnul. „Co myslíte, že to je?" ptal se neklidně.
„Myslím si, že to budou semena nějakých rostlin."
„Semena?" Olekův hlas prozrazoval jeho obavu.
„Ano," přisvědčil Redhorse. „Tako, zkuste je opatrně odříznout."
Kakuta přiložil ostří vibračního nože na okraj šišky. Pak zmateně zvedl hlavu.
„Nejde to. Ta vlákna jsou snad z terkonitové oceli, nůž je neprořízne."
„Já to zkusím sám," rozhodl se Olek a prohlížel si přichycená vlákna. „Je to speciální ocelová slitina. Prakticky neexistuje nic, co by ji dokázalo porušit."
„Tak to jsme našli něco, co je ještě lepší než náš nůž," lakonicky konstatoval mutant.
„Cítíte něco zvláštního?" vyzvídal Redhorse.
„Co bych měl cítit?" zamračil se Olek.
„Bojím se, že se ta vlákna budou provrtávat skrz váš oděv a budou se vám snažit proniknout do těla."
Olek sáhl po svém noži a bez úspěchu

se snažil semena ze svého oděvu odstranit. Měl pocit, že se vlákna pohybují a že látka pod nimi povoluje. Se strachem čekal, až se vlákna dotknou jeho kůže.
Redhorse zatím vytáhl svůj tepelný zářič a nařídil ho na nejnižší výkon.
„Plukovníku, vy to snad chcete zkusit s tímhle?" koktal Olek.
„Uklidněte se," doporučil mu Čejen a chytil ho za ruku. Zamířil na semeno na Olekově rameni. Věděl, že by mohl Olekovu bojovou kombinézu snadno poškodit. Věděl ale také, že musí něco udělat, než se vlákna dostanou k tělu. Stiskl.
Energetický paprsek zasáhl semeno a zbarvil je. Nažloutlá vlákénka se blesrychle stáhla zpět do malých otvorů, semeno odpadlo a zmizelo dole v džungli
„Mířil jsem skvěle!" pochválil se Redhorse.
„To druhé mi sedí na břiše, buďte opatrný, pane, ať mi nevypálíte do těla díru," prosil Olek.
„Budu se snažit," sliboval Redhorse. Podařilo se mu osvobodit Oleka i od druhého semena. Podplukovník si slyšitelné oddechl.
„Ta džungle je vražedná. Obávám se, že nás čekají ještě další překvapení," suše konstatoval Redhorse, když schovával svoji zbraň.
Kakuta zaklonil hlavu a zahleděl se do mraků. „Nevím, kdy se tady stmívá, ale myslím si, že noc už brzy přijde. Za tmy
se nebudeme moct vznášet nad džunglí. Musíme najít nějaké vhodné místo pro odpočinek."
„Co takhle palmy?" zkoušel vtipkovat Olek.
Ani Redhorse nevěděl, jak dlouho bude ještě světlo. Pomyšlení na hodiny strávené nad džunglí ho moc nenadchly.
Asi po půlhodině letu se ocitli nad mořem. Prales dosahoval až k okraji vody a někde i do ní. Všude kolem plavaly ostrůvky rostlin. Masožravé květiny chytaly do svých šlahounů ryby. Kořeny tvořily pod i nad hladinou hustou síť. Muži museli letět téměř dva kilometry od břehu, než našli trochu volnou hladinu.
„Bohužel žádná pláž a žádné palmy,'* přerušil mlčení Redhorse. „Bojím se, že to bude všude stejné a let kolem ostrova by neměl žádný smysl."
„Vraťme se do Dolana," navrhl Kakuta. „Můžeme zkusit bojovat."
Redhorse se rozmýšlel. Jejich život byl v nebezpečí tady i tam. „Můžeme se pokusit utábořit někde pod stromy, třeba tam někde přečkáme noc."
Přistáli na jednom z rostlinných ostrovů. Zapadli až po kolena do vody, ale rostliny jejich váhu unesly. Redhorse a Kakuta utrhli několik větších pevných listů z okolních stromů a použili je jako pádla. Pomalu se blížili k ostrovu, ale museli přitom proplouvat se svým přírodním plavidlem mezi ostatním rostlinstvem. Několik set metrů před ostrovem už další plavba

nebyla možná.
Redhorse se zkusil postavit jednou nohou na spleť rostlin ve vodě. „Zdá se, že nás to unese."
Tasili zbraně a vibrační nože. Redhorse je vedl. Občas se propadl do vody až po pás, to když síť rostlin pod ním jeho váhu neudržela, ale vždycky se zase vyhrabal nahoru. Sem tam je napadlo několik rostlin, které se zachytily na jejich tělech, ale ty se daly vždycky snadno odříznout.
Prošli okolo velkých květů, které nádherně zářily a šířily kolem sebe sladkou vůni.
„To jsou ale krásné pasti," obdivoval je Redhorse.
Pak objevili několik staveb vodních zvířat. Byla to zvířata s hladkou hnědou kůží a tupým čenichem. Ze svých úkrytů pod listy beze strachu pozorovala Pozemšťany. Když na ně Redhorse zahvízdal, bleskově zmizela ve svých skrýších.
„Tady to vypadá mírumilovně," poznamenal Kakuta. „Nemohli bychom si z větví postavit vor a vydat se na moře? Tam bychom potom strávili noc v klidu."
Návrh se Redhorsovi líbil. Lepší strávit noc sice v zimě ale klidu na moři, než se vystavovat útoku záludných květin nebo nejistému osudu na Dolanovi. Museli nejdřív vyhledat vhodné větve a kmeny a spojit je liánami. S pomocí vibračních nožů se jim podařilo během hodiny postavit slušný vor.
Vítr zesílil a setmělo se.
„Musíme si pospíšit a najít si nějaké vhodné kotviště," řekl Redhorse.
Celkem bez obtíží se jim podařilo odveslovat na moře. Když už byli dost daleko od džungle, připevnili liánami vor k velkým kořenům.
Kakuta se obrátil ke svým společníkům: „Vy teď můžete klidně spát, já mám buněčný aktivátor a mohu^zůstat celou noc vzhůru."
Olek se ihned uložil na kolísající vor, i když byl přesvědčený, že se mu usnout nepodaří. Moře začínalo být neklidné. Všichni doufali, že vor vydrží nápor větru a vln. Místo spánku se museli muži držet voru, aby nespadli do vody.
Bouře sílila a muži se báli, že budou muset ještě v noci opustit vor, aby se neutopili.
6.
Když se Tro Khon chystal v doprovodu deseti strážných opustit Dolana a vyrazit do džungle, byl už zase plně v područí symbionta. Jen občas v něm vzplála jiskřička vlastní vůle, ale nestačila k tomu, aby dokázal jednat samostatně.
Dostal příkaz od symbionta za každou cenu dostihnout tři Pozemšťany, chytit je nebo, pokud by to nebylo možné, je zabít. Tro Khon svému poslání

věřil a věřil, že z těch tří mužů chce udělat svoje vykonavatele.
Když se otevřely přední dveře, byla venku už úplná tma.
Tma Tro Khonovi nevadila, viděl i v noci, mel citlivé infračervené vidění, Rychle se podíval na zápěstí své dolní ruky, na kterém měl malý zaměřovači přístroj. Povede ho přímo k Pozemšťanům, kteří se teď asi skrývají někde na ostrově.
Tisícovky loupeživých rostlin, které se po přistání na Dolana vrhly, úplně zvadlé ležely na zemi. Kolem Dolana se ovíjely jenom četné liány.
„Ta džungle je plná nebezpečí," poznamenal jeden ze strážných.
Tro Khon věděl, že strážní se smrti ne,bojí. Mysleli ale logicky a proto se nepouštěli do věcí, kde neměli Šanci na úspěch.
„Počkejte tady až do úsvitu, potom můžete jít za mnou," řekl jim.
Na hlavu obrovitého Strážce času se snesl z výše velký list a ovinul se mu kolem hlavy. Jediným pohybem ruky ho strhl a lián, které ho ovíjely, si vůbec nevšímal. Zvlášť agresivní exempláře roztrhal a ostatní z něj při chůzi prostě opadaly.
Z hloubi džungle se ozvalo hrozivé dunění. Obr na ně nereagoval. Pro bytost, která mohla kdykoliv změnit svoji atomovou strukturu, nehrozilo na ostrově žádné nebezpečí.
Tro Khon si neúnavně razil cestu džunglí. Za ním zůstávaly na zemi jen umírající zbytky rostlin.
Chvílemi se Strážce času musel podívat na svůj zaměřovači přístroj. Pozemšťané se zřejmě zdržovali v blízkosti moře. Byl to div, že jsou ještě naživu.
Na Tro Khona se snesl dvacet metrů veliký okvětní kalich a postříkal ho leptavou tekutinou. Strážce času jenom rozhodil ruce a okvětí se rozprsklo na všechny strany. Tro Khon spěchal dál džunglí.
7.
Světla na helmách našich tří mužů třepotavě osvětlovala vzedmutou vodu a lesklé klády voru. Dvě z lián, které spojovaly vor, se už přetrhly. Vítr přešel v orkán, takže muži nemohli použít své letecké obleky a vzlétnout. Mohutné nápory větru hrozily, že muže srazí do moře. Déšť jim bušil do bojových obleků a helem. Vor poskakoval po vysokých vlnách jako lodička z papíru. Vždycky, když se blížila nová vlna, obával se Redhorse, že se vor rozpadne, nebo že pod vlnou zmizí.
Camaronu Olekovi se dostala noha mezi dva trámy a byl zraněn. Ležel natažený mezi kmeny a křečovitě se jich držel.
Vlna za vlnou útočila a na vor se snášelo množství ulomených větví a listů. Jednou byl dokonce Kakuta smeten z voru do vody a dostal se zpátky jenom s pomocí svých parapsychických schopností.
„Plukovníku!" Kakutův hlas bylo v kvílení větru sotva slyšet. „Bouře sílí,

vor to už dlouho nevydrží."
„Já vím!" křičel Redhorse. „Co budeme dělat? Naše letové agregáty jsou momentálně k nepotřebě. Pokud se vor rozpadne, musíme se chytit kmenů a vydržet." Věděl, že by to bylo velmi nebezpečné, kmeny by je mohly mezí sebou rozdrtit.
„Mohl bych se s vámi a Olekem teleportovat na pevnou zem," navrhl Kakuta.
Redhorse se musel pevně držet, protože jedna velká vlna se zrovna převalovala přes vor a chtěla ho vzít s sebou. Lapal po dechu.
„Na souši čekají masožravé rostliny, ve tmě bychom jim neunikli."
„Potom nám zbývá už jenom Dolan," povzdechl si mutant.
Redhorse uvažoval, jestli jim skutečně zbývá jen tato jediná možnost. Pokud je Tro Khon zase pod vlivem symbionta, nečekalo by je tam nic pěkného. Boj proti těmto dvěma silným soupeřům by nemohli vyhrát.
Vor zasténal, kmeny se o sebe třely. Těsně vedle Redhorse praskla jedna silná větev jako sirka a málem ho probodla. A pak se vor najednou vztyčil.
„Převrhneme se!" křičel Camaron Olek.
Redhorse se křečovitě držel voru, který se právě klouzal po nejvyšším bodu vlny a vypadal jako velká houpačka. Pak
začal střemhlavý pád do hloubky mezi vlny.
Dva kmeny se od voru utrhly a zmizely ve tmě. Vor už byl jenom dva metry Široký.
„Mizíme odtud," rozhodl Redhorse. Tako Kakuta se začal plížit ke zraněnému Olekovi.
„Pojďte za mnou, pane. Chyťte mé za ruku." Kakuta a Olek nebyli od Redhorse daleko, ale na tančícím voru bylo životu nebezpečné se k nim přiblížit. Konečně se Redhorsovi podařilo k nim dorazit a vyčerpaně chytit Kakutu za ruku.
„Skočím přímo do Dolana," křičel Kakuta.
Odhmotnili se a ve stejné chvíli bylí vrženi zpátky na vor. Křičeli bolestí.
„To byl Dolanův ochranný štít. Nepodaří se nám tam dostat," zklamaně volal Kakuta. Redhorse chtěl něco podotknout, ale vor se v tom okamžiku převrátil a rozpadl. Voda si s muži pohrávala jako s hadrovými loutkami.
Redhorse utržil úder do zad a rukama bezmocně plácal kolem sebe.
Nakonec se mu podařilo dosáhnout na opasek a zapnout letový agregát.
Vystřelil z jezera a okamžitě byl zachycen větrným vírem a hnán pryč. Ani se nesnažil svůj let nějak řídit, bylo by to zbytečné.
„Tako! Oleku!" křičel do tmy.
Odpověď přišla z nedaleká. Redhorse se marně rozhlížel, jestli neuvidí světlo z jejich svítilen na helmách, ale ve tmě nebylo vidět nic.
Vypadalo to, jako kdyby se voda v jezeře vařila. S řevem útočila na břeh

pevniny. Redhorse se marně snažil udržet se blízko místa, kde se vor potopil, vítr ho hnal pryč jako suchý list.
„Plukovníku," slyšel ve své vysílačce v helmě hlas Taká Kakuty.
„Nevidím vás. Jsem ve vzduchu, zapnul jsem svůj letový agregát!"
„My s Olekem jsme ve vodě, držíme se nějakých kmenů," sděloval Kakuta.
„Takhle nevydržíme, musíme na pevninu, ať je to tam jak chce nebezpečné," rozhodl Redhorse.
„Já si myslím, že v tomhle orkánu budou mít rostliny dost starostí samy se sebou," mínil Kakuta. „Zkuste se ke mně přiblížit, abych vás mohl dopravit na ostrov. Jinak bychom se tam nedostali. Doplavat nebo doletět tam by v tom větru nešlo."
Redhorse se spustil níž. Jak má, proboha, v tomhle pekle najít Kakutu? Mohl být i s Olekem schovaný za kteroukoliv vlnou.
Voda už omývala Redhorsovi nohy, ale vítr si s ním poraď pohrával jako s míčem. Kousek od něj se zablesklo světlo.
„Budu svítilnou dávat znamení, snad nás uvidíte," volal Kakuta.
„Už vás vidím!" odpověděl Redhorse s ulehčením. Světlo Kakutovy helmy se objevovalo a mizelo, jak si s ním vlny pohrávaly. Redhorse snížil výkon agregátu na minimum a s obtížemi se dostal až nad své přátele. Tam se spustil do vody
a ihned byl pohlcen vlnami. Konečně se mu podařilo nahmatat kmen, kterého se mutant držel.
„To je strašná noc. A to ještě není konec!" vzdychal mutant. Potom se oba snažili dostat k Olekovi, který se bezmocně držel stromu kousek od nich.
„Musíme se připravit na to, že jakmile se dotkneme země, budeme muset bojovat," upozorňoval je Redhorse. Kakuta jednou rukou objal Oleka a druhou chytil plukovníka kolem krku.
„Teď!" řekl klidně.
Pak se teleportoval s oběma muži přímo do středu džungle.
Impulzy jeho zaměřovacího přístroje zesílily. Tro Khon věděl, že Pozemšťané jsou už blízko. Během své cesty se dvakrát zdržel Jednou spadl do jámy a byl tam napaden obrovitou rostlinou. Potřeboval jenom dvě minuty na to, aby rostlinu zničil a unikl z prohlubně, kterou vyhloubily její listy, velké jako lopaty. Podruhé přehlédl tři mohutná chapadla, která ho ovinula a i přes jeho velkou váhu skoro padesáti metráků se snažila ho vytáhnout nad zem. Když se vzpamatoval z překvapení, snadno ze sebe tlusté liány strhal.
Tro Khon nevnímal nic z nečasu, který na ostrově vládl. Husté stromoví bránilo větru a dešti, aby pronikly až k zemi.
Ani si nevšiml, že boj o holou existenci mezi rostlinami v džungli nepřestává ani za bouře. Jeho rudý válečný oblek byl celý pokrytý semeny,

výhony rostlin a jedovatým slizem. Takovými drobnostmi se vůbec nezabýval. Snažil se proniknout temnotou.
Najednou zůstal stát. Impulzy na jeho zaměřovacím přístroji zmlkly. Strážce času přemýšlel. Zahynuli snad Pozemšťané? Přemohly je rostliny nebo utonuli?
Impulzy se zase obnovily a přicházely ze stejného místa jako dřív.
Tro Khon spokojeně zabručel. Z jeho vysílačky se ozval hlas jednoho vykonavatele. „Právě se někdo pokoušel dostat na palubu Dolana."Tro Khon věděl, že to byli Pozemšťané, kteří se pokoušeli parapsychickými silami vrátit na palubu. Vydal se znovu na cestu. Nespěchal, věděl, že mu muži neuniknou. Blížil se k jezeru.
Impulzy na jeho přístroji se náhle změnily. Bylo jasné, že se Pozemšťané přemístili do džungle. Jak tam ale chtějí přežít?
Než k nim dojde, budou možná už mrtví.
Zhmotnili se v hustém křoví. Listy byly vějířovité, skoro půl metru v průměru a rostly na tlustém vysokém stonku. Černá lodyha se najednou začala otřásat, rudé listy se svinuly a keř začal pomalu rotovat.
Redhorse, který se držel jednoho stonku, pozoroval keř v záři své svítilny. Rostlina byla vysoká skoro pět metrů, džungle za ní nebyla vidět.
„Počkáme, co se bude dít," řekl. „Jak se daří vaší noze, nadporučíku? Budete moct chodit?"
Olek se ironicky zasmál. „Tady, pane?"
Měl pravdu, v tomhle houští by se nikam nedostali.
Keř se točil pořád rychleji kolem své osy.
„Úplný kolotoč!" poznamenal Kakuta. Keř se nejenom otáčel, vypadalo to, že se i zmenšuje, jako by se zavrtával do země.
„Bojím se, že se připravuje k pozdní večeři a my budeme hlavní chod," pokračoval v úvahách Kakuta. Nestačil domluvit. Lodyhy se najednou nad nimi všechny spojily a vytvořily neprostupnou klenbu. „Past sklapla!"
Mutant už sahal po svém dezintegrátoru.
Redhorse ho zadržel. „Napřed zkusíme vibrační nůž. Nechci výstřely upozornit Tro Khona, kde se nacházíme."
Třikrát musel říznout ostrou čepelí, než se mu podařilo lodyhu přeříznout. Všiml si, že ostatní stonky od nich uhnuly, ale nad jejich hlavami zůstávaly pořád neprodyšně spojené.
„Pozor!" Jedna z lodyh se vymrštila a jako bič uhodila Oleka, který upadl na zem. Keř se dál zavrtával do země. Lodyhy znovu udeřily. Tentokrát trefily Redhorse a skoro mu vyrvaly nůž z ruky.
Kakuta vytáhl svůj dezintegrátor. „Musíme risknout, že se prozradíme, nedá se nic dělat." I Redhorse sáhl po své zbrani a oba začali pálit. V ohni a kouři útoky rostliny ustaly, keř se přestal pohybovat. Kolem rostoucí cizopasné

rostliny se ihned pustily do jeho umírajících větví a listů.
Redhorse zatím prohlížel jámu, kterou keř vyhloubil. „Vypadá dost hluboká," přemítal.
„Víra, nač myslíte. Ta díra by nám mohla posloužit jako úkryt," řekl Kakuta.
„Ano," přitakal Redhorse.„Nevíme, co nás jinde čeká. V noci bych se džunglí prodírat nechtěl. Až se rozední, můžeme se porozhlédnout. Teď tam vlezu a prohlídnu to."
Nahnul se a ve světle svítilny si prohlížel vyhloubený otvor. Všude viděl kořeny, které se místy ještě pohybovaly. Čejen nožem několik kořenů usekl a začal se soukat do jámy. Nožem uvolnil další prostor, aby za ním mohl jít i Olek. Nakonec za nimi sešplhal i Kakuta.
„Není to tu moc komfortní."
Redhorse se zasmál. Pak pomocí uřezaných větví a kořenů uzavřel otvor nad jejich hlavami. Trvalo mu to skoro půl hodiny.
„Tady budeme po zbytek noci v bezpečí," řekl. Celou hodinu museli Redhorse a Kakuta zvětšovat jejich podzemní prostor a noži uřezávat kořeny. Nad hlavami slyšeli různé zvuky, jak rostliny
bojovaly o místo, které zbylo po vyhořelém keři. Redhorse byl rozhodnutý, že se nahoru ještě půjde podívat, protože představa, jak se nad nimi rostliny splétají a uzavírají jim východ, ho znervózňovala.
„Můžete se chvíli prospat, já budu držet hlídku," řekl Kakuta.
„Asi bych neusnul, i když jsem pěkně unavený," řekl Redhorse. Otevřel příruční brašnu a vyndal výživný koncentrát, rozlomil ho na dva díly a podal jeden kousek mutantovi.
Kakuta ukázal na Oleka. „Má dvě ošklivá zranění, snad to přežije."
„Já si spíš dělám starost o jeho duševní zdraví," postěžoval si Redhorse. „Na palubě Dolana jasně předvedl, že je ještě pod vlivem svých vzpomínek a je podvědomě pořád spojený s Tro Khonem." Poté Redhorse raději změnil téma, aby je Olek náhodou nezaslechl.
„Až dosud jsme bojovali s nesprávným nepřítelem. Teď víme, že hlavní protivník je symbiont. Kdyby se nám podařilo Strážce času osvobodit, možná, že by s námi začal spolupracovat."
Kakuta se zamračil. „Snad se nám podaří se odtud dostat. Jinak se lidstvo nikdy nedoví, s kým má vlastně bojovat."
„Já jsem slíbil, že se na Zemi vrátím. A sliby se musí plnit," řekl Redhorse. Pak se natáhl a nad hlavou uvolnil trochu hlíny a kořenů. „Venku je pořád ještě tma." Rozsvítil světlo na své helmě a rozhlédl se. Jeho pohled dopadl přímo
na ošklivý obličej Tro Khona, který stál rozkročený přímo nad nimi.
8.

Plukovník Don Redhorse vytrhl svůj dezintegrátor a zamířil ho na Tro Khona.
„Nechtě toho," zařval na něj obr. „Víte, že vám to nebude nic platné. Přece nechcete hned zemřít."
Redhorse se těžko vzpamatovával ze šoku, který mu Tro Khon svým náhlým objevením způsobil. Namířenou zbraň nechal pomalu klesnout. Ohlédl se na Kakutu, ale ten za ním už nestál. Z díry se teleportoval a zmizel. Redhorse si 'zklamaně pomyslel, že ho mutant nechal ve štychu. Pak si ale uvědomil, že Kakuta má asi nějaký jiný plán. Tro Khon na mutanta neviděl a jeho zmizení si ani nevšiml.
„Vzbuďte se! Máme návštěvu!" zakřičel Cejen na Oleka. Ten se chvíli probíral, ale když si všiml Tro Khona, zaklel a zatnul pěsti.
„Jak nás mohl tak rychle najít?" divil se Olek. „A navíc v noci. Asi má lepší zaměřovači přístroj, než jsme si mysleli. Myslíte, zeje pořád pod kontrolou symbionta?"
„Vypadá to tak." Když se Olek rozhlížel po Kakutovi, dal mu Redhorse nenápadné znamení.
„Vylezte z úkrytu!" poroučel Tro Khon.
„Jestli nás chcete živé, tak se postarej
te o ty rostliny kolem," upozornil ho Redhorse.
„V mé blízkosti budete v bezpečí," ujistil ho obr a holýma rukama rozdrtil nejbližší liánu.
Redhorse jenom pokrčil rameny, šplhal ven a pomohl i Olekovi.
Tro Khon se nedůvěřivě díval do díry. „Kde je ten třetí muž?" chtěl vědět.
„Mrtvý," odpověděl tiše Redhorse. „Jedna cizopasná květina ho postříkala nějakou kyselinou. Proto jsme se tady schovali."
Tro Khon si poklepal na svůj zaměřovači přístroj. „Kdybyste lhali, poznám to a budete litovat. Teď se vrátíme do Dolana."
Redhorse si pomyslel, že Kakuta je mazaný a jistě se pojistil, aby ho obr nemohl zaměřit. „Můj přítel je zraněný, nevydrží cestu džunglí," řekl a ukázal na Oleka.
Tro Khon jenom zabručel, sehnul se a popadl oba muže, jako by nic neváži li. „Ponesu vás. Tak se tam dostaneme rychleji."
„Proč nás vlastně chcete zachránit? Přece nás nezabijete až na palubě."
„Potřebuji vykonavatele a vy se k tomu hodíte."
„Nevíte, co říkáte. Už si nevzpomínáte, že vás ovládá symbiont?" Olek se marně pokoušel obra zviklat.
„Co je to za nesmysl? Moje plány nezměníte!" odpověděl Tro Khon.
Nemělo smysl vyčítat si, že podcenili
situaci. Ještě zbývala malá naděje, že se jim podaří symbionta přemoci. Mohli by ho třeba v nestřeženém okamžiku ochromit Šokérem. Ale museli

počítat i s tím, že je Tro Khon odzbrojí. Redhorse jenom doufal, že Tako Kakuta nebude odhalen. Mutant bude ale muset jednat rychle. Tro Khon měl zřejmě v úmyslu ihned po návratu na Dolan odletět zpátky do kosmu. Vůbec to nevypadalo na to, že by se Strážce času ještě někdy symbiontoví vzepřel.
Tro Khon se řítil džunglí jako střela a za ním zůstávaly jenom pošlapané a roztrhané kořeny, větve i liány. Procházet džunglí s Tro Khonem bylo úplně bezpečné. Byla to ale také jistá cesta k tomu, stát se na Dolanu vykonavatelem.
Tro Khon mířil nejvyšší rychlostí k Dolanovi s oběma Pozemšťany v podpaží. V duši ho trápila myšlenka, proč se pořád cítí tak nespokojený sám se sebou. Doufal, že se co nejdříve zase spojí s ostatními Strážci času. Je třeba připravit další útok na Solární soustavu. Byl si jistý, že boj vyhrají.
Vítězoslavně pomyslel na své dva zajatce. Nejenom, že mu poskytnou řadu informací, ale budou i posilou v boji. Camaron Olek jako navigátor bude znát všechny navigační manévry pozemských lodí. A ten druhý, Redhorse, bude jistě znát strategii.
Myšlenky Strážce Času se vracely i k třetímu muži. Byl údajně mrtvý, ale protože šlo o mutanta, rozhodl se
Tro Khon, že po návratu zapojí všechny zaměřovači přístroje. Musí zjistit, jestli se ten nebezpečný tvor neskrývá někde na ostrově.
Tro Khona najednou přepadla nečekaná myšlenka. Je kontrolován symbiontem!
Zůstal stát jako ochromený. Najednou si plně uvědomoval svůj tragický osud. Co by se stalo, kdyby toho parazita ze své šíje odstranil?
Na svoji otázku nenašel odpověď, ale symbiont zesílil svoje impulzy a obr byl zase pod jeho kontrolou. Poslušně se rozběhl dál džunglí. Netušil, že čas, po který se dostává do područí symbionta, je stále kratší. Nevěděl, jaké úsilí musí symbiont vyvíjet, aby ho ovládal.
Běh džunglí sice nebyl pro Tro Khona namáhavý, přesto ale pocítil úlevu, když se dostal k Dolanovi. Vyslal signál, aby vykonavatelé poznali, že mají deaktivovat ochranný štít.
Ve chvíli, kdy Redhorse vykoukl z jámy a uviděl Tro Khona, uvědomil si Tako Kakuta, že mu zbývá jen pár vteřin, aby nepozorovaně zmizel. Soustředil se a pro nové zhmotnění si vybral volné moře. Tam snad bude mít chvíli čas rozmyslet si, co má udělat dál. Spustil
se na malý ostrůvek, kde zapadl až po kolena do vody. Rychle se zbavil leteckého agregátu, s lítostí odhodil i všechny své zbraně. Ponechal si jenom vibrační nůž. Doufal, že tak ho Tro Khon už nedokáže zaměřit. Věděl, že Redhorse nějak vhodně jeho zmizení vysvětlí. Pravděpodobně obrovi namluví, že zahynul.

Bouře už utichala, moře se uklidnilo a déšť ustával. Tako Kakuta si byl jistý, že Tro Khon odnese své zajatce do Dolana a pak bude chtít odletět. Symbiont bude triumfovat.
Pro naše tři muže byla jediná možnost, jak se dostat zpátky do Solárního systému. Musí ovládnout Dolana a přemoci symbionta.
V současné době se mutant do Dolana nemohl dostat, protože kolem něj byl štít. Až se Tro Khon vrátí a bude chtít do letounu vstoupit, bude štít na krátkou chvíli deaktivován. A na tu chvíli si teleporter musí počkat někde v Dolanově blíz' kosti. Doufal, že ho rostliny nebudou příliš ohrožovat, protože si vzpomněl, že Dolanovo okolí bylo celé vypálené. V každém případě musel svůj plán uskutečnit, protože pokud by Redhorse a Olek odletěli a on zůstal na ostrově, Čekala by je všechny jistá smrt,
Kakuta se rozhodl, pevně v ruce stiskl nůž a teleportoval se. Džungle kolem Dolana už opět bujela a on se hned po zhmotnění musel bránit dvěma liánám. Mlátil kolem sebe nožem jako zběsilý
a ustupoval k Dolanovi. Podařilo se mu opřít se zády o silný kmen a byl tak alespoň zezadu chráněn. Všechny rostliny kolem něj se daly do pohybu, zdálo se mu, že na něj útočí celá džungle. Věděl, že dlouho nevydrží.
Další útok přišel od cizopasných rostlin. Přisály se pevně na něj a pokropily ho svými tmavě zelenými šťávami. Podařilo se mu je odřezat nožem. Jeden přisátý kalich měl skoro čtyřicet centimetrů v průměru a mutantovi se nedařilo ho nožem odstranit.
Bodal divoce do stonku, i když se mohl sám zranit.
Najednou uslyšel silný dusot, jako by se džunglí hnalo stádo slonů.
Tro Khon se blížil.
Redhorse se marně pokoušel dosáhnout na svůj opasek se zbraní. Strážce času, který ho nesl, ihned reagoval na jeho pokus tím, že ho k sobě pevněji přitiskl, a tak nakonec Redhorse svoje pokusy vzdal.
Zdálo se, že Tro Khon je zase v plném područí symbionta, na Olekovy výzvy vůbec neodpovídal. Sledoval zřejmě jediný cíl. Co nejrychleji odletět a setkat se s ostatními Strážci času. Tam teprve vládci rozhodnou, co se s obrem bude dál dít. Nejspíš mu odeberou Dolana a znemožní mu jakýkoliv kontakt s Pozemšťany.
Redhorse nejvíc zaměstnávala myšlenka na to, co je čeká. Zda bude z Oleka zase vykonavatel a zda Tako Kakuta zůstane na zdejší nehostinné planetě.
Čím se víc blížili k Dolanovi, tím byly vyhlídky tří mužů méně příznivé.
Tro Khon se náhle zastavil.
Redhorse předpokládal, že se orientuje v terénu. Všiml si, že se obr už několikrát zastavil a vždycky se zdál hluboce zamyšlený. Rostliny kolem nich hned zareagovaly a začaly na ně útočit. Tro Khon je ze sebe lhostejně strhával. Pak se dal zase do klusu.

Symbionti si vybrali jako své otroky nejsilnější bytosti galaxie. Tady v džungli se jejich síla znovu osvědčila.
Ozval se hlas Camarona Oleka. „Odnáší nás do Dolana a asi chce co nejdřív odletět."
„Ano," souhlasil Redhorse. „Neví, jaké to může mít i pro něj následky. Může ho to stát i život."
„Radši bych umřel, než abych se znova stal vykonavatelem," opakoval Olek. „Jestli nám Kakuta nepomůže, musíme udělat něco my sami. Pokud by se stal velitelem Dolana jiný Strážce času, mohlo by se stát, že bychom strávili stovky let ve spánku někde v jeskyni, než by nás potřebovali. Ne, tohle už nechci zažít."
„Jen nedělejte žádné hlouposti!" varoval ho Redhorse, který cítil, že je Olek rozhodnutý raději zemřít, než znovu podlehnout. „Ještě v Dolanovi nejsme. Jsem přesvědčený, že Kakuta včas zasáhne."
Olek rezignovaně vzdychl.
„Co by zmohl mutant proti Strážci času a strážným? Buď by při útoku zemřel, nebo by se dostal také do otroctví. Možná, že se na něj spoléháme zbytečně, že ho už rostliny dostaly."
Redhorse neodpověděl. Kakuta nebyl .jeho jediná naděje. Pořád doufal, že Tro Khon zvítězí nad symbiontem a že jim pomůže k útěku. Předchozí události na Dolanovi tomu napovídaly. Strážní i vykonavatelé byli bez Tro Khona úplně bezmocní.
Olek znovu začal mluvit. „Vy nevíte, co to znamená, být vykonavatelem. Ztratíme svoje těla, která zůstanou někde v úschovně jako mumie. Náš rozum bude vykonávat jenom Tro Khonovy rozkazy"
„Vzpomínám si, že jste kdysi mluvil
o krásném pocitu sounáležitosti mezi ochránci vědomí," schválně připomněl Redhorse, aby Oleka trochu uklidnil.
„Samozřejmě, to je také to jediné, co vykonavatelům zbývá. Vědět, že nejsou v neštěstí sami," zoufale vysvětloval Olek. Bylo cítit, že má panický strach z opakování svého osudu.
I Redhorse měl pocit nejistoty a obavy z budoucnosti. Z Olekova předchozího vyprávění věděl, co by ho čekalo. Věděí, že Olek nebyl žádný zbabělec.
„Jen neztrácejte odvahu!" křikl na něj. „Ještě tam nejsme!" Ještě ani nedořekl a mezi křovím se před nimi objevila plošinka s živou lodí.
Tro Khon zpomalil.
Redhorse se rozhlížel všemi směry. Je Kakuta už někde tady? Vidí, že jeho přátelé jsou odnášeni na palubu? Redhorse si všiml, Že štít je vypnutý. Určitě ho zase zapnou, jakmile se oni dostaví na palubu. Pokud se chce Kakuta dostat na palubu, musí to udělat právě teď.
Do Dofana vedl můstek z plastické hmoty a Tro Khon po něm začal stoupat.

Před nimi zel ve stěně otvor právě tak veliký, aby jím obr i jeho zajatci prošli. V lodi Tro Khon nejdřív položil Oleka a odzbrojil ho. Hned nato přišel na řadu Redhorse. Jejich zbraně pohodil Strážce času lhostejně stranou.
„Pojďte za mnou na můstek," řekl. „Chci se přesvědčit, jestli je tam všechno v pořádku. Jakmile budeme připraveni k odletu, postarám se o vás."
Po cestě k centrále potkávali řady strážných.
„Proboha, plukovníku, udělejte něco!" prosil Olek.
Redhorse se na něj varovně podíval. Olek se během té krátké doby úplně změnil. Jakoby zestárl, obličej měl celý skvrnitý, oči prozrazovaly blížící se šílenství. Otevřenými ústy lapal po dechu.
Redhorse se silou vůle nutil do klidu.
„Ovládejte se," zašeptal. „Ještě není nic ztraceno."
Tro Khonovi neušlo, v jakém stavu se jeden z jeho zajatců nachází a zůstal stát. Olek na něj skočil, ale byl odražen jako
gumový míč. Než mohl znovu zaútočit, Redhorse ho zadržel.
„Chcete všechno zkazit?" křičel na nadporučíka.
Tro Khon se lhostejně obrátil a pokračoval v cestě. Oba muži ho museli následovat. V centrále viděli, že strážní zatím všechno uklidili a opravili. Tro Khon přezkoušel jednotlivé přístroje a spojil se s vykonavateli. Když se nakonec obrátil ke svým zajatcům, vypadal spokojeně.
„Všechno je v pořádku. Můžeme odstartovat."
Pak poručil strážným: „Odveďte oba muže do odpočívárny a připravte je k přeměně."
Redhorse si uvědomil, že je nejvyšší čas, aby Kakuta zasáhl, pokud je na palubě. Pevně svíral Oleka, aby mu zabránil provést něco nepředloženého. Ten se ale teď choval úplně apaticky.
Strážní oba muže vyvedli z centrály. Tro Khon zůstal sám a připravoval se k odletu.
Rámus se přibližoval. Tako Kakuta si už byl jistý, že je to Tro Khon. Jenom doufal, že s sebou nese i Redhorse a Oleka.
Kakuta se oháněl nožem a zbavoval se šlahounů rostlin. Jejich šťáva na něm pořád ulpívala. Vězel mezi úponky až po krk. Rostlina byla skoro čtyři metry vy
soká, vypadala jako velký lampión. Vyčnívaly z ní velké chlupaté trny a uprostřed byl vidět velký otvor. A právě tam Kakutu táhla. Tušil správně, že pokud by se tam dostal, byl by ztracen.
Osvobozování se mu zatím nedařilo, Lodyhy sice přeřezal, ale tekutina na něm pevně lpěla a táhla se jako guma a nedala se odstranit. I když se Kakuta pevně opíral nohami o zem, byl obrovskou silou vytahován vzhůru do otvoru monstra. Byl to boj na život a na smrt. Pokud chtěl osvobodit sebe i

přátele, museí to udělat hned, jinak bude kolem Dolana zase štít a nakonec mu Dolan uletí.
Nebyla to jenom jedna cizopasná rostlina, která ho chtěla přemoci. Bojovaly o něj i další. Všechno, co rostlo kolem, chtělo urvat kus kořisti a Kakuta se musel bránit na všechny strany.
Tako Kakuta se pevně zapřel nohama do země a přidržel se jedné liány. Velký otvor nad ním se ještě více otevřel a už už ho chtěl pohltit. Kakuta už přestal nožem bodat do stonku, byla by to zbytečná námaha. Místo toho zaútočil přímo do květu. Nůž se zabořil do nečekaně měkké tkáně. Květ se zachvěl, vydal kvílivý zvuk a začal se třást. Kakuta znovu udeřil, ale tentokrát při tom upustil svůj nůž. Květ splaskl jako balon, ze kterého uniká vzduch. Teleportér, skoro slepý a omámený, se naposled pokusil vymanit. Najednou byl volný. A už tu byly ostat
ní rostliny, aby pohltily tu, která právě zahynula.
Kakuta využil chvilky jejich nepozornosti. Hledat nůž bylo zbytečné, stejně by ho nenašel. Byl teď úplně bezbranný. Ptal se sám sebe, co si, proboha, má teď počít?
Musel se hned teleportoyat, jinak ho rostliny zase napadnou a bez vibračního nože by neměl ani nejmenší šanci. Ochranný štít kolem Dolana byl ještě vypnutý.
Kakuta už o ničem nepřemýšlel. Koncentroval se na vnitřek Dolana a skočil.
9.
První, co Tako Kakuta pocítil, když se znovu zhmotnil, byla úleva, že se dostal z pekla džungle.
Chodba, ve které se zhmotnil, byla opuštěná. Kakuta si oddechl a opřel se o stěnu. Věděl, že mu nezbývá moc Času. Tro Khon se jistě brzy o jeho přítomnosti na palubě dozví. Rozhlédl se kolem sebe a údivem vyvalil oči. Kousek od něj se na podlaze válely Redhorsovy a Olekovy zbraně. V té chvíli se na konci chodby objevili tři strážní. Kakuta rychle padl na zem a sáhl po ležícím opasku. Ucítil tvrdou pažbu jedné zbraně a jediným pohybem ji vytáhl.
Musím se dostat na můstek! pomyslel si.
Měl zbraň a na jeho straně byl i moment překvapení. Teď musí skočit na můstek a napadnout Strážce času.
Ne, Strážce času ne, uvědomil si. Tro khona by nedokázal ani zranit. Musí napadnout symbionta!
Než se stačil odhmotnit, znepokojeně si všiml, že v ruce drží jenom šokér. Nestačil už nic udělat, protože kolem něj už se zhmotňovala centrála. A přímo před ním stál Tro Khon.
V odpočíváme byla úplná tma. Redhorse nerozsvítil svoji svítilnu na helmě,

protože nevěděl, jak by na to strážní reagovali. A pro Oleka bylo stejně lepší, když z okolí nic neviděl.
V pozadí se rýsovalo několik ležících postav. To jistě byla těla vykonavatelů. Byli mrtví a přece nebyli. Redhorsem to otřáslo. Poprvé si uvědomil, co to ve skutečnosti znamená stát se v Dolanovi vykonavatelem. Nevěděl, kdy Oleka i jeho položí k těm sedmi nešťastníkům. Tušil ale, že to dlouho trvat nebude.
Celou tu dobu pořád doufal, že Tako Kakuta zaútočí. Teď už tomu nevěřil. Možná, že se do Dolana nedostal, že už byl ochranný štít aktivní. Nebo se zdržel v džungli, nebo ho zahubily rostliny.
I když se Redhorse cítil bídně, jeho obličej byl bezvýrazný. Přál si, aby mohl alespoň předat zprávu lidstvu.
Rozhlížel se kolem sebe. Dva strážní hlídali dveře, únik nebyl možný. Útok na
ně také neměl žádnou šanci na úspěch. Další dva strážní něco dělali v pozadí pokoje, možná připravovali jejich záhubu. Rozhodnutí teď leželo jenom na Tro Khonovi a jeho symbiontoví. Redhorse očekával, že se objeví, jakmile Dolan odstartuje.
Čejen ucítil, že se Olek vedle něj neklidně pohnul. V polotmě bylo vidět, že nadporučík ukazuje na něco v druhé části . místnosti.
„Tamhle leží," chraptivě zašeptal. „Jeden vedle druhého. Nic už nevidí ani ne; cítí. Jenom jejich vědomí pracuje někde l :daleko od jejich těl."
„Nesmíte na to pořád myslet," napomínal ho Redhorse.
Dolan se mírně zachvěl. Redhorse se v napřímil.
„Slyšíte? To jsou motory. Dolan bude ; každou chvíli startovat," šeptal Olek. : . „Ano, slyším. Bojím se, že máte pravdu," souhlasil Čejen.
; „Kde jenom je Kakuta? Myslíte, že se • objeví?"
„Nevím, ale bojím se, že se na palubu } .vůbec nedostal," přiznal Redhorse.
„Ty zelené bestie ho přemohly," lítostivě konstatoval Olek. „Ale stejně mu jeho osud závidím, když si vzpomenu na to, co nás za chvilku čeká."
Později Tako Kakuta vždycky tvrdil, že všechno dělal jenom instinktivně. Mutant skutečně zaútočil na symbionta bez velkého rozmýšlení. Jeho útok byl tak bleskurychlý, že ani Strážce času nestačil zareagovat.
Kakuta vystřelil v tom okamžiku, kdy se zhmotnil v centrále a před ním se objevila Tro Khonova záda. zamířil svůj šokér na parazita a vystřelil. Symbiont okamžitě změnil barvu a zrudl. Tro Khon zasténal a začal se motat a najednou se s hlasitým žuchnutím sesul vedle řídícího křesla k zemi. Kakuta o krok ustoupil a zíral na obra, který zřejmě upadl do bezvědomí. Kakutův výstřel asi zasáhl i obrův mozek, ale v každém případě byli on i symbiont na nějaký čas vyřazeni z boje.
Podlaha centrály pod Kakutou začala vibrovat. Mutant se zahleděl na

kontrolky. Obrazovky se rozsvítily a Kakuta poznal, že Dolan odstartoval a míří do vesmíru. Hrozilo nové nebezpečí. Vesmírná loď letěla bez pilota. V řízení se Kakuta nevyznal a nevěděl ani, jak se spojit s vykonavateli. Jediný muž mohl Tro Khona nahradit: Camaron Olek.
Kakuta musel jednat rychle, protože Dolan se mohl kdykoliv srazit s nějakou planetou nebo mohl navždy zmizet v hyperprostoru.
Mutant se rychle teleportoval do chodby, kde našel Redhorsův opasek se zbraněmi. Použil vysílač, který byl umístěn v helmě a ohlásil se.
„Tady je Kakuta. Slyšíte mě, plukovníku?"
Odpověděl mu hlas, ve kterém bylo slyšet radost i ulehčení. „Zdravíme vás, Kakuto. Už jsme si mysleli, že se neobjevíte."
„Kde vás najdu?" vyptával se mutant.
Redhorse mu popsal cestu, ale varoval ho: „Dávejte pozor, nejsme tu sami. Jsou tady i čtyři strážní."
Kakuta už na nic nečekal a skočil, Strážní u dveří odpočívárny na něj vůbec nereagovali.
„Nesmíme ztrácet čas, Dolan se řítí prostorem a nikdo ho neovládá. Tro Khon je v bezvědomí." Kakuta popadl oba muže a teleportoval se s nimi rovnou na můstek. Obr tam stále ležel bez hnutí na podlaze.
„Střelil jsem na symbionta z bezprostřední blízkosti," informoval Kakuta Redhorse, který se na něj tázavě díval,
„Musíte se ujmout řízení, nadporučíku," obrátil se Redhorse na Oleka, který se tvářil, jako když nic nechápe. Ten se obrátil k řídícímu pultu a chvíli tápavě přejížděl prsty po kontrolkách.
„Snad Tro Khon cestu naprogramoval," řekl Olek nejistě. „Nevím, kde se právě teď nacházíme."
Redhorse k němu přistoupil, položil mu ruku na rameno a řekl: „Vezměte nás domů, Camarone!"
Krátce nato proletěl Dolan hyperprostorem a vstoupil zpátky do vesmíru. Tam, ve vzdálenosti asi Čtyř set kilometrů se vznášela velká pozemská loď.
„To je WYOMING!" křičel Kakuta.
„Přistaneme na místě, odkud jsme vyletěli!"
Ve stejném okamžiku se Tro Khon pohnul a začal rychle mluvit.
10.
Pocit vnitřní prázdnoty byl najednou pryč. Reginald Bull s obavami i očekáváním pozoroval obrazovku, na které byl vidět přilétající Dolan.
„Zdá se, že se nám naše dlouhé čekání vyplatilo," suše prohlásil galaktický psycholog Santanjon.
„Zaútočíme?" chtěl vědět Heiko Anrath.
„Jaký je rozkaz, pane?" křičel jeden z důstojníků.
Bully je neposlouchal. Musel se rozhodnout. Útočit? Cekat na znamení od

Redhorse?
Reginald Bull se obrátil na spojovacího inženýra.
„Vyšlete zprávu!" rozkázal. „Nevím, jestli to bude mít nějakou cenu, ale musíme to zkusit. Když už jsme ztratili tolik času čekáním, pár minut nás nevytrhne. Vyzvěte Strážce Času ke kapitulaci."
Než mohl být rozkaz proveden, zhmotnili se v centrále WYOMINGU Tako Kakuta, Don Redhorse i Camaron Olek.
Reginald Bull bleskově zareagoval: „Palte na Dolana, naši muži jsou už v bezpečí."
„Zastavte!" zakřičeli všichni tři muži společně. Bully se na ně nevěřícně obrátil.
„Přece byste nestříleli na přátele?" Redhorse se unaveně spustil do křesla vedle Bullyho. „Tro Khon nás sám poslal k WYOMINGU. Bál se, že ho symbiont zase ovládne a proto nás poslal sem k vám."
Bully na něj zíral s otevřenými ústy.
„Víte vůbec, co říkáte?"
„Mluvím o symbiontech, kteří jsou našimi skutečnými nepřáteli," vysvětloval pomalu a zřetelně Redhorse. „Mluvím o tisících Strážcích času, které musíme osvobodit z jejich otroctví/'
Bully nevěřícně kroutil hlavou.
„Máte ještě nějaký jiný zprávy, kromě vašich fantazií?" zeptal se podrážděně.
„Zajisté," odpověděl Redhorse. Pak se, podíval na Kakutu a dal se do smíchu.
„Přinesli jsme lidstvu zbraň," řekl.

William Voltz ZOTROČENÝ OBR
Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 351, ISSN 121279900
Z německého originálu Der versklavte Riese, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichové roku 1971, přeložil František Fabián. Vydal jako svou čtyřtisící dvoustou pátou publikaci IZ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 2002. Odpovědná redakíorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň, Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.